Yed

**Bir mağaranın içi
hayata dönmek... Ünlü 7 Uyurlann başından
geçen bu! Efsane değil, değişik kaynaklar olayı
doğruluyor... Efes'te onların uyudukları kabul
edilen mağaralar duruyor. Arkadaşımız Ata Nirun
bölgeye gitti ve konuyu çok yönlü olarak
inceledi.**

ok şeye kadir, bundan haberimiz yok, ya da birilerinin hayal gücü çok yüksek...

Çünkü, bir mağaranın içinde 200 yıl uyuyup da, sonra kalkıp yürümek öyle aklın kolay alacağı şey değil. Fakat, değişik kaynaklar aynı olaydan söz ediyor ve "oldu" diyorlar.

İşin ilginç yanı, bu olayın garip bir çekiciliği de var. Hiç inanmayan kişiler bile akılla karşı çıkıyorlar, fakat duygularıyla kabulleniyorlar...

Yedi Uyurlar

Bir mağaranın içinde 200 yıl uyuyup tekrar hayata dönmek... Ünlü 7 Uyurların başından geçen bu! Efsane değil, değişik kaynaklar olayı doğruluyor... Efes'te onların uyudukları kabul edilen mağaralar duruyor. Arkadaşımız Ata Nirun bölgeye gitti ve konuyu çok yönlü olarak inceledi.

YA İNSANOĞLU çok şeye kadir, bundan haberimiz yok, ya da birilerinin hayal gücü çok yüksek...

Çünkü, bir mağaranın içinde 200 yıl uyuyup da, sonra kalkıp yürümek öyle aklın kolay alacağı şey değil. Fakat, değişik kaynaklar aynı olaydan söz ediyor ve "oldu" diyorlar.

İşin ilginç yanı, bu olayın garip bir çekiciliği de var. Hiç inanmayan kişiler bile akılla karşı çıkıyorlar, fakat duygularıyla kabulleniyorlar...

Hıristiyanlar eziliyor

MS 250 yılında Roma tahtında İmparator **Decius** oturuyordu. Hükümdar, aynı zamanda koyu bir Hıristiyanlık düşmanıydı. Oysa, bu din o yıllarda büyük bir hızla yayılıyordu.

Bu yayılışı durdurmak, Decius'un en büyük amacıydı. Hıristiyanları inançlarından vazgeçirecek ve onları tekrar puta taptıracaktı. Bu amaç için elinden geleni ardına koymadı.

Yakalanan Hıristiyanları ateşte diri diri yaktırdı, kazıklara oturttu, türlü işkencelerle öldürttü. İmparatorun şerrinden elaman diyen bazı Hıristiyanlar, çok uzaklara kaçtılar. Bunların içinde 7 arkadaş ve bir de köpekleri vardı...

Mağaraya saklanıyorlar

Bu 7 arkadaş Efesliydiler. Romalı askerlerin ellerinden kurtularak Efes'te Panayır Dağı'nda bir mağara buldular ve oraya saklandılar. Amaçları, belki de bir zaman burada saklanıp, kendilerini unutturmaktı. Sonra da daha uzaklara kaçacaklardı.

Korku ve üzüntüden yorgun düşmüşlerdi. Sürekli dua ettiler. Tanrı'nın kendilerini kurtarmasını dilediler.

Bu arada Efes'te bulunan imparator, saklandıklarını haber aldı. Derhal adamlarını göndererek mağaranın ağzını koca koca taşlarla ördürdü ve onları içeride açlık ve susuzluktan ölüme mahkûm etti.

Uyku başlıyor ve yüzyıllar geçiyor

Olayın kuşaktan kuşağa anlatılan hikâyesi şöyle:

7 arkadaş ve köpekleri o günün akşamı uykuya dalıyorlar. Sabah oluyor ve içlerinden biri, adı **Yemliha** (ya da **Jomblicus**) olan genç, yiyecek almak üzere, Efes'e doğru korka korka yola koyuluyor. Mağaranın ağzı ise onların girdikleri zamanki gibi açık!

Yemliha, kente girince hemen bir fırıncıya gidiyor ve ekmek istiyor. Karşılık olarak da cebindeki paralardan veriyor.

İzmir Efes'e gidip Yedi Uyurlar'ın hikâyesi ile ilgilenmemek mümkün değil. Bu yerin bir görünüşü (altta).

200 yıl öncesinin parası

Fırıncı paraları görünce şaşırıyor. Yemliha'ya, bunları nereden bulduğunu soruyor. Yemliha ise daha çok şaşırıyor. Bunun üzerine fırıncı bunların 200 yıl evvel kullanılan, İmparator Decius dönemine ait paralar olduklarını söylüyor. Şimdi Roma tahtında İmparator **Theodosius**'un bulunduğunu anlatıyor.

Yemliha hayretle, *"Nasıl olur, ben dün uyudum, bugünse uyandım!.."* diyor. Hemen mağaraya dönüyor ve durumu arkadaşlarına anlatıyor.

Tekrar uyuyorlar

Bunun üzerine tekrar yatıp uyumaya karar veriyorlar. Bir daha da uyanmıyorlar. İmparator Theodosius durumu öğrenince, adamlarıyla birlikte hemen mağaraya koşuyor ve onları uyurlarken görüyor. Anlatılana göre yüzleri pırıl pırıl parlıyormuş...

Meğer, mağaranın ağzını bilmeden açtıran da, imparatorun yakınlarından **Addius** isminde biriymiş. Addius'un köleleri gelmişler ve bir binanın yapımında kullanmak için mağaranın ağzındaki taşları söküp taşımışlar. Yemliha ve arkadaşlarının ilk uyanışı böylece gerçekleşmiş...

Başka kaynaklarda

Bu konuyu kaleme alanlardan biri de İngiliz yazar **Gibbon**'dur. Fakat başka kaynaklar onun zamanlamasına karşı çıkıyorlar. Çünkü Gibbon, 7 gencin mağarada tam 375 yıl uyuduğunu ileri sürüyor...

7 Uyurlar ile ilgili değişik bir hikâye de şöyle:

Ege bölgesindeki birçok kentte özellikle Efes'te Hıristiyanlar hızla çoğalıyorlar. İmparator Decius, Hıristiyanlığı kabul etmiyor. Hıristiyanlar ibadetlerini gizli gizli yapıyorlar.

Decius bir gün 6 Hıristiyanı huzuruna çağırıyor. Amacı, onları tüm Hıristiyanlara karşı örnek olarak kullanmak. 6 gence şöyle diyor:

"Sizlere üç gün süre veriyorum, bu zaman içinde Hıristiyanlığı unutacaksınız. Siz de herkes gibi olacak ve putlara tapacaksınız."

6 genç, Decius'un emrine uymamak için Efes'i terk ediyorlar ve Panayır Dağı'na çıkıyorlar.

Çoban ve köpeğine rastlıyorlar

Gençler saklanacak bir yer ararlarken, önlerine bir çoban çıkıyor. Çobanın yanında bir de köpek var. Adı **Kıtmir.**

Sonunda bir mağara buluyorlar ve saklanıyorlar. İmparator onların kaçtıklarını

haber alıyor. Askerler araya araya mağarayı buluyorlar. Ceza olsun diye mağaranın ağzını bir duvar örerek kapıyorlar.

Aradan 309 yıl geçiyor. Mağaradakiler hiç uyanmadan bu zamanı geçiriyorlar. Uyandıklarında, Yemliha ekmek almak için dışarı çıkıyor ve fırına gidiyor.

Fırıncı, Decius dönemine ait paraları görünce, durum ortaya çıkıyor. İmparator Theodosius'a haber veriliyor. İmparator, Yemliha'yı huzuruna çağırıyor.

Sonra hep beraber mağaraya gidiyorlar. Fakat 7 Uyurlar, bir daha normal yaşama dönmek istemiyorlar. Tekrar mağaraya kapanıp, uyanmamak üzere uyuyorlar.

Gerek İslam, gerekse Hıristiyan kaynaklarındaki 7 Uyurlar öyküsü pek fazla farklı değil. Bir başka batılı kaynak ise, 7 Uyurların uyandıktan sonra yaşama devam ettiklerini ve olay nedeniyle kutsal kabul edildiklerini anlatıyor. Öldükleri zaman aynı yere, yani yüzyıllarca uyudukları mağaraya gömülmüşler.

7 Uyurlar Mağarası Efes'te mi?

7 Uyurlar Mağarası'nın Efes'te olması kesin değil, çünkü iki mağaranın daha adı geçiyor. Bunların biri Tarsus'ta, diğeriyse Mardin'de. Bazı araştırmacılar, eski adıyla Efesus'un, Tersus; yani Tarsus'la karıştırıldığını iddia ediyorlar.

Efes'teki mağara, Efes harabelerinin 1 km kuzeyinde, Panayır Dağı eteklerinde yer alıyor. Bu yer, 1928'de yapılan arkeolojik kazılar sonunda bulundu ama işin garibi, ortaya yedi mezar değil, yüzlerce mezar çıktı.

Efes'te Yedi Uyurlar'ın bulunduğu kabul edilen yerin genel görünümü (üstte). Aynı yerde bir başka mağara ağzı (altta).

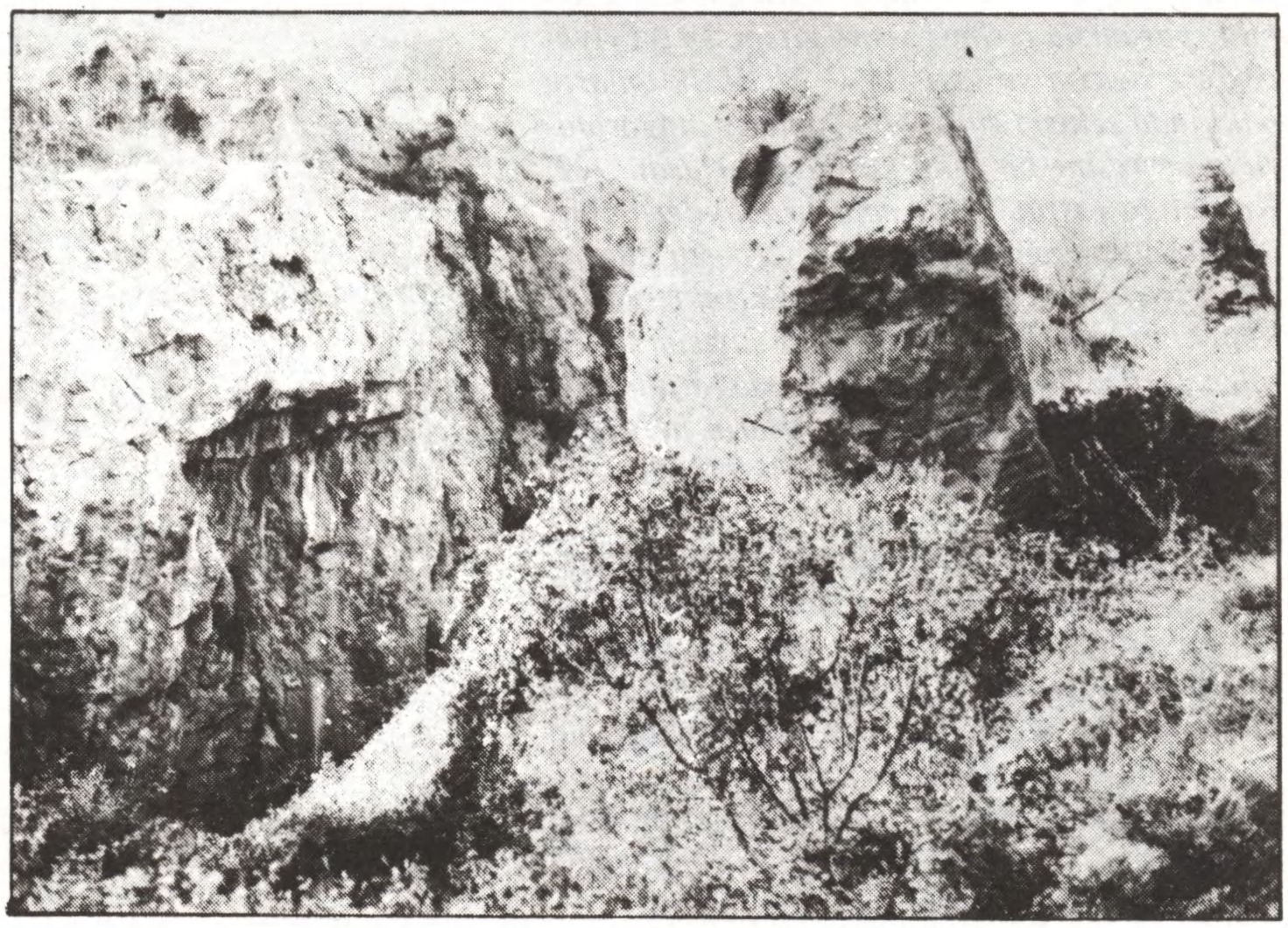

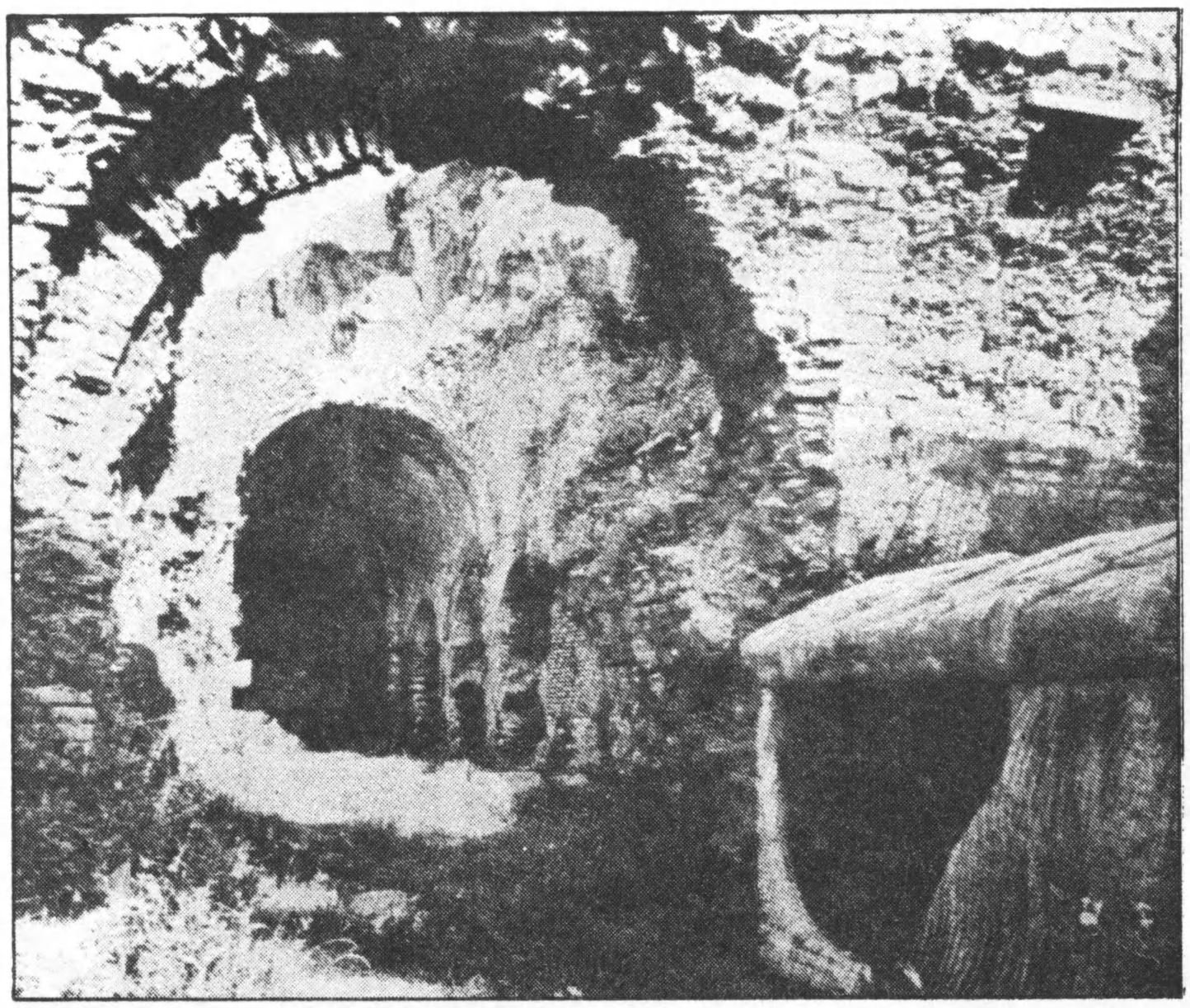

Fotoğrafta sağda duran lahtin Yedi Uyurlar'dan birine ait olduğu kabul ediliyor (üstte).

Ayrıca aynı yerde iki kilise kalıntısı ve çeşitli katakomplar var. Kim bilir, belki tüm bunlar sonradan yapılmıştır...

Kuranı Kerim'de 7 Uyurlar

Kuranı Kerim, 7 Uyurlardan önemle söz ediyor. Kehf (Mağara) Sûresi'nin bazı bölümleri şöyle:

"10. Hani o yiğitler mağaraya sığınmışlardı... 11. Biz de onların kulaklarına nice yıllar perde koyduk. 13. Sana onların hikâyelerini dosdoğru haber veriyoruz... 17. Onlar mağaranın geniş bir yerindeydiler... 18. Onlar uykuda oldukları halde uyanık sanırdın. Biz onları sağa sola döndürürdük. Köpekleri kapı ağzına dirseklerini dayamıştı... 19. Birbirlerine sorsunlar diye onları uyandırdık, içlerinden biri 'Ne kadar kaldınız?' dedi. Bir gün veya daha az bir zaman dediler. Ne kadar kaldığımızı Allah bilir, paranızla birimiz şehre gitsin, en iyi yiyeceklere baksın ve getirsin...' 21. Halk onların hakkında çekişip duruyordu, onların mağaralarının çevresine bir bina kurun diyorlardı... 22. Karanlığa taş atar gibi, mağaradakiler üçtür, dördüncüleri köpektir derler veya beştir altıncıları köpektir derler veya yedidir sekizincileri köpektir derler. De ki 'Onların sayısını en iyi bilen Rabbim'dir...' 25. Onlar mağaralarında 309 yıl kaldılar derler. 26. Onların ne kadar kaldıklarını en iyi Allah bilir. Göklerin ve yerin gaybı O'na aittir..."

7 Uyurlar inancı, bazı Kuranı Kerim yorumcularınca Hıristiyanlıkla bağdaştırılmıştır. Önce Hıristiyanlık uzun bir uyku dönemi geçirmiş ve uzun bir zaman sonra yayılmaya başlayabilmiştir. Bir başka ayette mağaranın ağzının kuzeye baktığı söyleniyor. Yine bazı yorumcular bunun da Hıristiyanlıkla ilgili olduğunu söylüyorlar. Çünkü Hıristiyanlık en fazla kuzey yarıkürede etkili oldu ve yayıldı.

Öyküler çoğalıyor

Taberi tarihindeyse bir başka hikâye var. **Hz. İsa**'nın havarilerinden biri Efes'e gelir. Bu kişinin **St. Paul** olması mümkündür.

Kente girerken bir heykel görür, bu heykele tapınmadan Efes'e girmek yasaktır. O zaman, havari kente girmez ve kent dışındaki bir hamama tellak olarak kapılanır.

Orada Hıristiyanlığı öğretmeye başlar. Bir gün kralın oğlu yanında bir fahişe ile gelir ve hamama girmek ister. Havari engel olmak için uyarır ama dinletemez.

Kralın oğlu ve yanındaki kadın, hamamda Allah tarafından yok edilirler. Kral çok kızar, suçu havariye yıkarak, öldürülmesini emreder.

Bunun üzerine havari, Hıristiyan olan gençlerin yanlarındaki köpekle birlikte mağaraya saklanır.

Hikâyenin devamı yukarıda verdiklerimize benziyor. Taberi gibi tüm doğu kaynakları 7 Uyurların isimlerini aynı veriyorlar: **Yemliha, Mislinâ, Mahselina, Mernuş, Debernuş, Sarnuş, Kefektatyuş** ve köpekleri **Kıtmir...**

Belgeler

7 Uyurlardan söz eden önemli bir kaynak, "Şerh-i Mevakib" yani Kuranı Kerim'i yorumlayan bir eserdir. Bu eserde mağaranın Efes yakınındaki Rakim Vadisi'nde Batalos Dağı'nda olduğu yazılıdır.

Birkaç yıl evvel, T.C. Devlet Arşivi'nde bulunan tarihi bir belgedeyse, mağaranın Elbistan'da Çoban Pınarı denen yerde olduğu ortaya çıkarıldı.

Belgede 7 Uyurların Efes'ten kaçıp, buraya geldikleri, sonraki yüzyıllardaysa mağaranın kullanılmadığı yazıyor. Ama Çoban Pınarı'ndaki mağara daha bulunamadı. Bir gün bulunursa, 7 Uyurlar da acaba bulunabilir mi?

Zaman yolculuğu mu?

7 Uyurlara bir gün gibi gelen yüzyıllar, acaba gerçekten geçti mi? Yoksa onlar yüzyılları bir anda mı geçtiler? Cevap bilinmiyor..Kuranı Kerim'in, dikkat edersek, birçok yerinde, bir günün, bin yıl olabileceği yazılı. Zaman yolculuğu günümüze daha uygun bir yaklaşım. Aklımıza **Einstein** geliyor, ışık hızında zamanın durduğunu söylemiyor muydu?

7 Uyurların hikâyesine inananlar da var, inanmayanlar da. Ama unutmamalı ki, çoğu zaman inançların altından gerçekler çıkar.

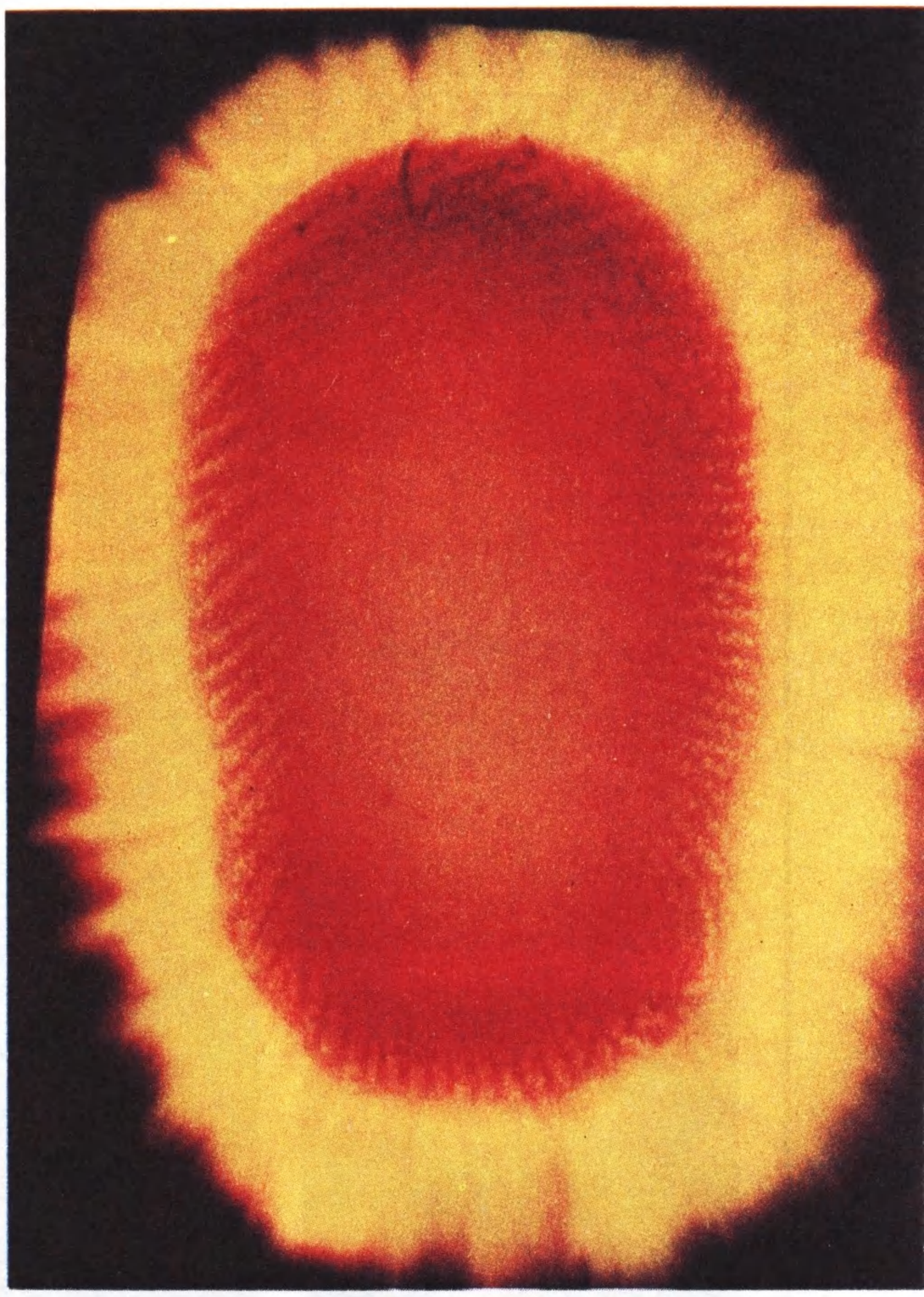

Kirlian yöntemiyle fotoğrafı çekilmiş bir parmak ucunun çevresindeki ışın modeli. Canlı renk, gerçekte pek fazla önem taşımıyor. Halenin rengi, kullanılan filme göre değişebiliyor (sağda ve solda).

Semyon ve Valentina Kirlian. Bu karı-koca, 40 yılı aşkın bir zaman boyunca, hemen tüm nesneleri çevreleyen değişik güçlerdeki dalga biçimli şekillerin fotoğraflarını çekmek için çalıştılar (altta).

Kirlian, görünmeyenin fotoğrafını çekti

Asırlardan beri insan vücudunun etrafında parlak renkli bir ışığın olduğundan söz edilir. Bu nedir? Ruh mu?.. Yoksa canlı varlıkların sahip olduğu bir tür enerji mi? Sovyet Mühendis Kirlian'ın icat ettiği makine bu konuya ışık tutuyor...

1939 YILIYDI. Sovyet Mühendis **Semyon Kirlian**, Ukrayna'nın Krasnodar kentindeki bir araştırma laboratuvarında çalışıyordu. Bir elektro-terapi makinesini tamir etmeye uğraşıyordu. Dalgınlıkla elini bir elektrota fazla yaklaştırdı. Bir şok yaşadı.

Şokla birlikte, büyük bir elektrik kıvılcımı ve parlak bir ışık gördü. Kirlian, iyiden iyiye meraklanmıştı. Kıvılcımın hizasına, ışığa duyarlı bir malzeme koymaya karar verdi.

Elini de bu ışığa duyarlı bir kâğıdın arkasına tuttu. Dalgınlık sonucu yaşadığı olayı, bir kez daha yineledi ve tam parlak ışığı gördüğü anda olayın fotoğrafını çekti.

Filmi banyo ederken, parmak uçlarının kâğıt üzerindeki görüntüsünün çevresinde, garip, sütun biçiminde izler gördü. Sonra filmi daha da yakından inceledi. Her izin değişik bir dağılım modeline sahip olduğunu fark etti.

Astral beden

Kirlian, bu buluştan çok etkilenmişti. İki odalı küçük dairesinde bir laboratuvar kurdu. Boş zamanının tümünü, yaşadığı garip olayı araştırarak geçirmeye başladı. Bunu izleyen 40 yıl boyunca da, "yüksek voltajlı fotoğraf" üzerine çalışmalar yaptı.

Bu çalışmalar, yoğun bir bilimsel tartışmaya yol açtı. Tartışmacıların kimi, Kirlian tarafından filmi çekilen garip izlerin, "astral beden"in (Bkz. sayfa 78) belirtileri olduğunu savundular.

Ruh

Ruhbilim ile uğraşanlar yüzyıllar boyunca, tüm canlı organizmaların çevresini saran parlak bir ışık halesi gördüklerini öne sürdüler. Onlar bunun insan bedeninin ruhsal eşi olduğuna inanıyorlardı. Bu eş fiziksel varlıktan bağımsızdı. Fiziksel varlığın ölümünden sonra da var olmayı sürdürüyordu. Yani onlara göre bu ışık halesi ruhtu...

Acaba Kirlian'ın fotoğrafını çekmeyi başardığı görüntü gerçekten ruhun fotoğrafı mıydı? Bazıları buna inandılar. Ancak günümüzde, Kirlian tekniği kullanılarak elde edilen fotoğraflardaki ellerin, ayakların, bitki yapraklarının ve diğer nesnelerin çevresindeki

Kirlian'ın buldukları uygulanıyor

Matthew Manning (solda, altta), 11 yaşındayken, çeşitli alanlara yayılmış ruhsal bir güce sahip olduğunu fark etti. Bu ruhsal gücünü, iradesinin doğrultusunda kullanabiliyordu. 1974 yılında, 21 kişilik bir bilim adamları grubu Manning'in sahip olduğu gücü incelemek üzere toplandı. Acaba Matthew, kendi dışındaki birtakım doğaüstü güçler tarafından mı yönetiliyordu? Yoksa bu "yetenek", bilimsel terimlerle açıklanabilir miydi?

Parmak izlerine ait soldaki fotoğraf Matthew'un "normal" halesini gösteriyor. Oldukça yoğun bir halenin görüldüğü alttaki fotoğraf ise, Matthew "devreyi açtığı zaman" çekilmiş.

Kirlian yöntemiyle fotoğrafı çekilmiş bir gül yaprağı (üstte sağda), karakteristik bir "ruh" (aura) sergiliyor. Yaprağın bir kısmı koparıldığında ise (altta sağda), Kirlian fotoğrafı sayesinde, koparılan kısım hâlâ görülebiliyor. "Hayalet yaprak etkisi" olarak adlandırılan bu olgu, Sovyet bilim adamlarına göre, tüm canlıları çevreleyen "biyo-plazma"yı kanıtlıyor.

50 penilik bir madeni para. Çevresinde karakteristik bir dışsal "parıltı" var. Kimilerinin iddia ettiği gibi, eğer bu parıltı gerçekte "ruh" ise, cansız varlıkların bile ruhsal olarak bir varoluşları olduğu söylenebilir (altta).

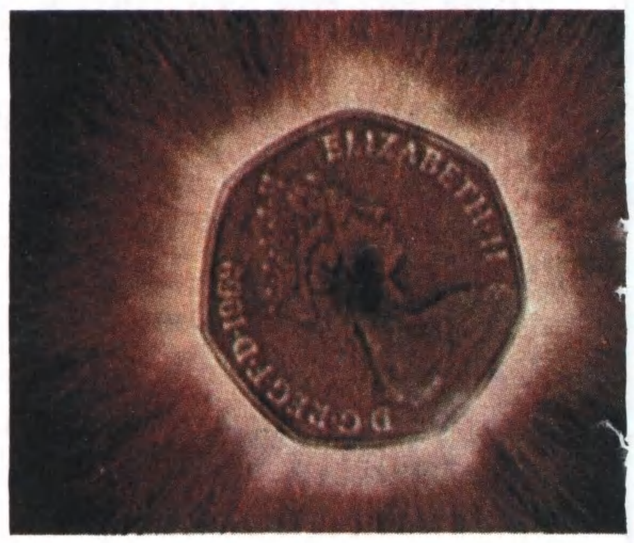

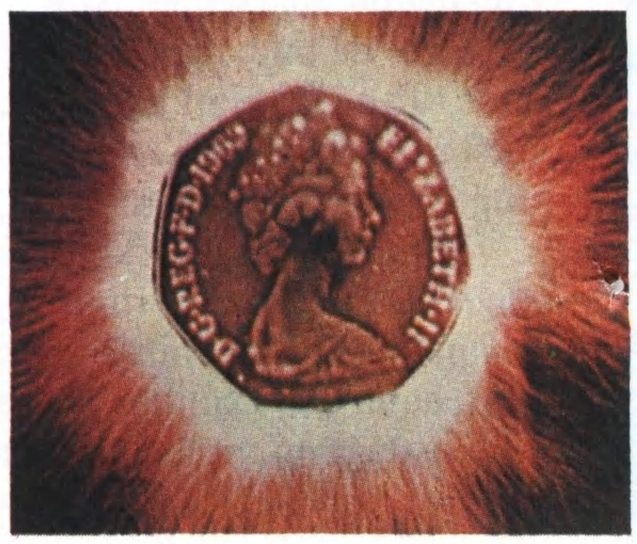

güçlü parıltının nasıl oluştuğu kesin değildir.

Kirlian'dan önceki buluşlar

Kirlian'ın keşfettiğini sandığı etkiler, ne tümüyle yeni, ne de şaşırtıcıydı. 1890'larda, ABD'de çalışmakta olan Sırplı Mühendis **Nikola Tesla** da, yüksek voltajlı fotoğraf tekniğini kullanmıştı. Elde ettiği sonuçlar, Kirlian'ınkinden pek farklı değildi.

1930'ların başında ise, İngiliz Mühendis **George de la Warr**, insan gövdesindeki alanların çevresindeki zayıf "elektromanyetik güç alanları"nın varlığını ortaya çıkardı. Bu alanlar, gövdeden belli bir uzaklıkta yer alıyordu. Kişinin içinde bulunduğu fiziksel ve duygusal durumlara göre dalgalanmalar gösteriyordu.

Makine, Kirlian'ın hastalanacağını bildi

Yüksek voltajlı fotoğraf alanındaki bellibaşlı gelişmelerin Kirlian tarafından sağlandığı söylenebilir. İşin ilginç yanı Kirlian'ın bazı buluşlarının tesadüf eseri ortaya çıkmasıdır.

Bunlardan biri şöyle oldu: Kirlian bir gün, önemli bir konuğuna deneyleri hakkında bilgi vermek üzere araç gereçlerini hazırlıyordu. Makine, tam konuğun geleceği gün, her zaman verdiği normal ve net sonuçları vermemeye başladı. Kirlian makineyi söktü, hatanın nerede olduğunu araştırdı ve yeniden denedi. Sonuçlar yine olumsuzdu.

Çaresizliğe düştü. Eşi **Valentina**'yı çağırdı ve deneyi onun üzerinde yineledi. Her ikisini de şaşkınlığa düşüren bir sonuç elde ettiler. Ortaya mükemmel bir fotoğraf çıktı.

Deneyi izleyen birkaç saat içinde tehlikeli bir gribe tutulan Kirlian, başarısızlığının nedenini anlamıştı. Görüntünün kötü olmasının nedeni, yakında hastalanacak olmasıydı. Kirlian, fotoğrafın bir anlamda kendisini hastalığa karşı uyardığını savundu...

Yaprağın hastalığını da buluyor

Bir başka gün, önemli bir bilimsel araştırma enstitüsünün başkanı, Kirlian'ı ziyarete geldi. Başkan, görünürde birbirinin tıpatıp aynı iki bitki yaprağını yanında getirdi ve bunların Kirlian yöntemiyle fotoğraflarının çekilme-

sini istedi. Her iki yaprak da, aynı bitki türünden alınmış ve aynı zamanda koparılmıştı.

Birinci yaprağın fotoğrafını çeken Kirlian çifti, yaprağı saran karakteristik alev biçimindeki modelleri gösteren normal bir fotoğraf elde ettiler. İkinci yaprağın fotoğrafını çektiklerinde ise, hiçbir net model elde edemediler.

Makinede çeşitli değişiklikler yaptılar, ama sonuç hep aynıydı. Ertesi sabah başarısızlıklarını konuklarına anlattılar. Enstitü başkanı sevinç içinde bazı açıklamalarda bulundu. Başarısız sonuç veren yaprak, ciddi bir hastalıkla henüz aşılanmış bulunan bir bitkiden alınmıştı. Normal fotoğrafı veren yaprağın alındığı bitki ise, tümüyle sağlıklıydı.

Bu deney Kirlian'ı doğrular nitelikteydi. Makine, hastalıkları önceden algılayabiliyor ve uyarıcı bir rol oynuyordu. Yüksek voltajlı fotoğraf, yaprağın yüzeyinde daha hiçbir hastalık belirtisi olmadan, bitkideki hastalığı teşhis etmişti...

Hayalet yaprak

Daha sonra yapılan deneyler de, en az yukarıdakiler kadar şaşırtıcı sonuçlar verdi. Yapraktan koparılan bir parçanın fotoğrafı çekildiğinde, fotoğrafta yaprağın tümünün görüntüsü beliriyordu. "Hayalet Yaprak" olarak bilinen bu olay, medyumların öne sürdükleri iddiaları kanıtlar nitelikteydi. Çünkü, medyumlar, uzuvlarından biri kesilmiş kişilerin, kesilen uzuvlarının "hayaletini" gördüklerini söylüyorlardı...

Ruha benzemiyor

Kirlian ve eşi, deneylerinin sonuçlarını, astral bedenin varlığına kanıt olarak sunmadılar. Oysa birçok kişi, Kirlian'ın deneylerine dayanarak astral bedenin varlığını savundu. Bu kişilere göre Kirlian'ın elde ettiği şaşırtıcı fotoğrafların bir başka açıklaması olamazdı.

Ama, medyumların bile, Kirlian'ın fotoğraflarının sonuçlarından dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyebiliriz. Kirlian tarafından elde edilen renkli görüntüler, medyumların gördükleri ince seyrek dumanı andıran "ruh"a pek benzemiyordu...

Zayıf bir bulut

20. yüzyılın başında Londra'daki St. Thomas Hastanesi'nde çalışmalarını sürdüren **Dr. Walter Kilner**'ın elde ettiği sonuçlar da ilginçti. Kilner, hastalarına mavi boyayla kapanmış cam bir bölmenin ardından baktığında, hastaları çevreleyen "zayıf bir bulut" gördüğünü fark etti.

Bu bulut, hastanın fiziksel ve ruhsal durumuna bağlı olarak değişiklikler gösteriyordu. Dr. Kilner, giderek mavi boyanın, kendisinde zaten var olan bir gücü artırdığını savunmaya başladı. Mavi boya sayesinde "parıltıyı" görme gücü harekete geçmişti.

Biyolojik plazma

Kirlian fotoğraflarının olası nedenleri hak-

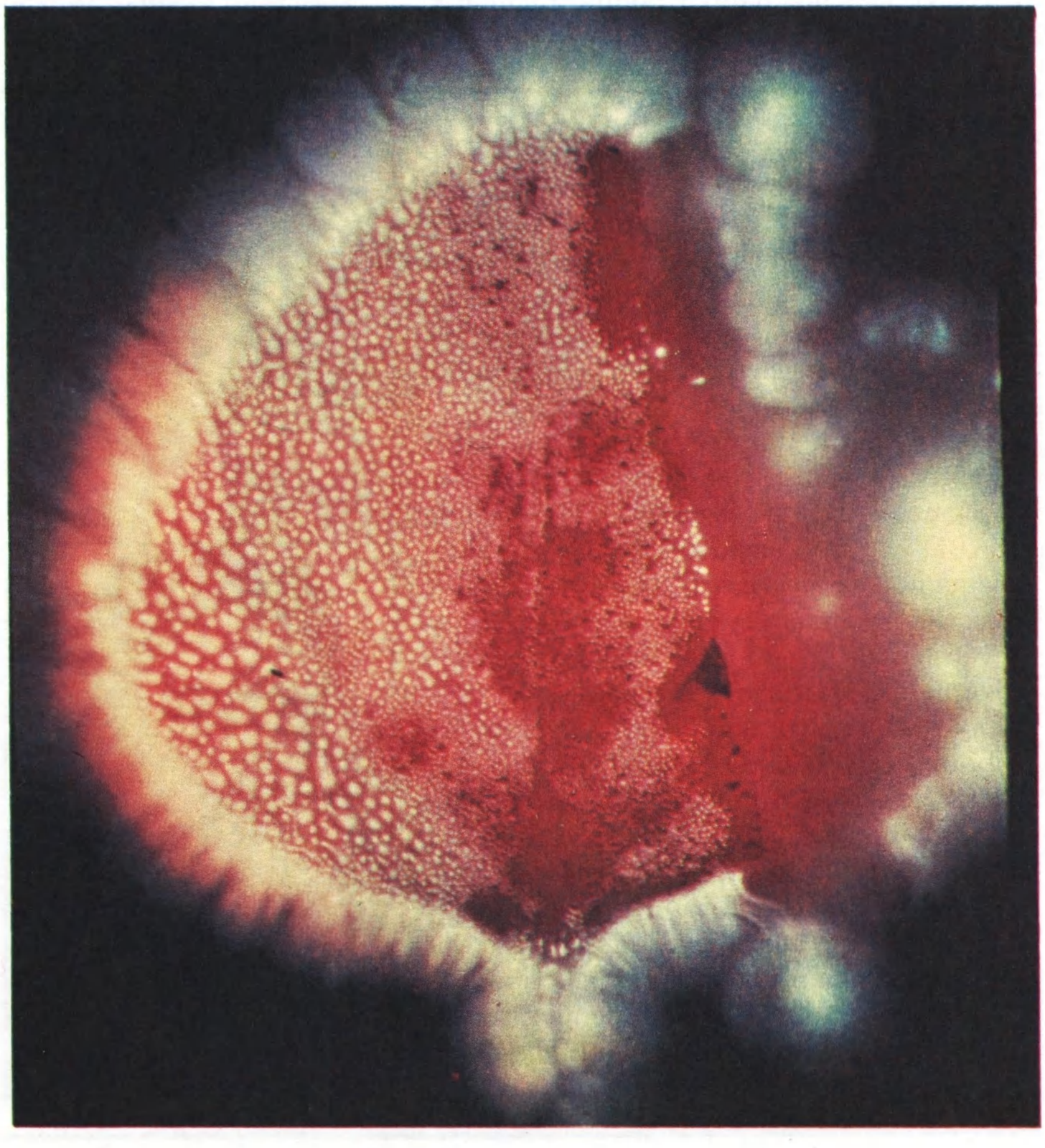

kında Avrupa'da yürütülen çalışmalar henüz başlangıç aşamasındadır. Kesin olan tek şey, hiçbir belirli sonucun elde edilemediğidir. Sovyetler Birliği'nde yapılan çalışmaların tarihi ise çok daha eskiye dayanmaktadır. Bu çalışmalar, Kirlian fotoğrafları hakkında birçok ilginç teoriye kaynaklık etmektedir.

Alma Atta Üniversitesi profesörlerinden **Dr. Victor Inyushin,** Kirlian fotoğrafları konusunda yıllar süren incelemeler yaptı. Bu incelemelerin sonucunda, Kirlian'ın elde ettiği fotoğraflardaki görüntünün, "biyolojik plazma" olarak adlandırdığı olgunun göstergesi olduğunu, organizmanın elektriksel durumuyla bir ilintisi bulunmadığını savundu.

Dr. Inyushin, biyolojik plazmayı medyumların tanımladığı astral bedene benzetti.

Bazıları Dr.Inyushin'in teorisini destekleyen birçok verinin bulunduğunu savundular. Canlı organizmaları çevreleyen enerji alanlarının niteliğinin, Kirlian fotoğraflarındaki parıltıların niteliğiyle büyük bir uyum içinde olduğunu söylediler.

Tartışma sürüyor

Kirlian ve eşinin fotoğraflarını çektikleri görüntülerin ne olduğunu kesin olarak kimse bilmiyor. Kirlian'ın öne sürdüklerinin "ruhsal" yanını yadsıyan kimi tartışmacılar, elde edilen fotoğrafların, fotoğrafı çekilen nesnenin ya da insanın fiziksel ve psikolojik durumu hakkında bilgi edinmekte kullanılabileceğini söylemektedirler. Bilim adamlarının da dahil olduğu bir başka kesim ise,

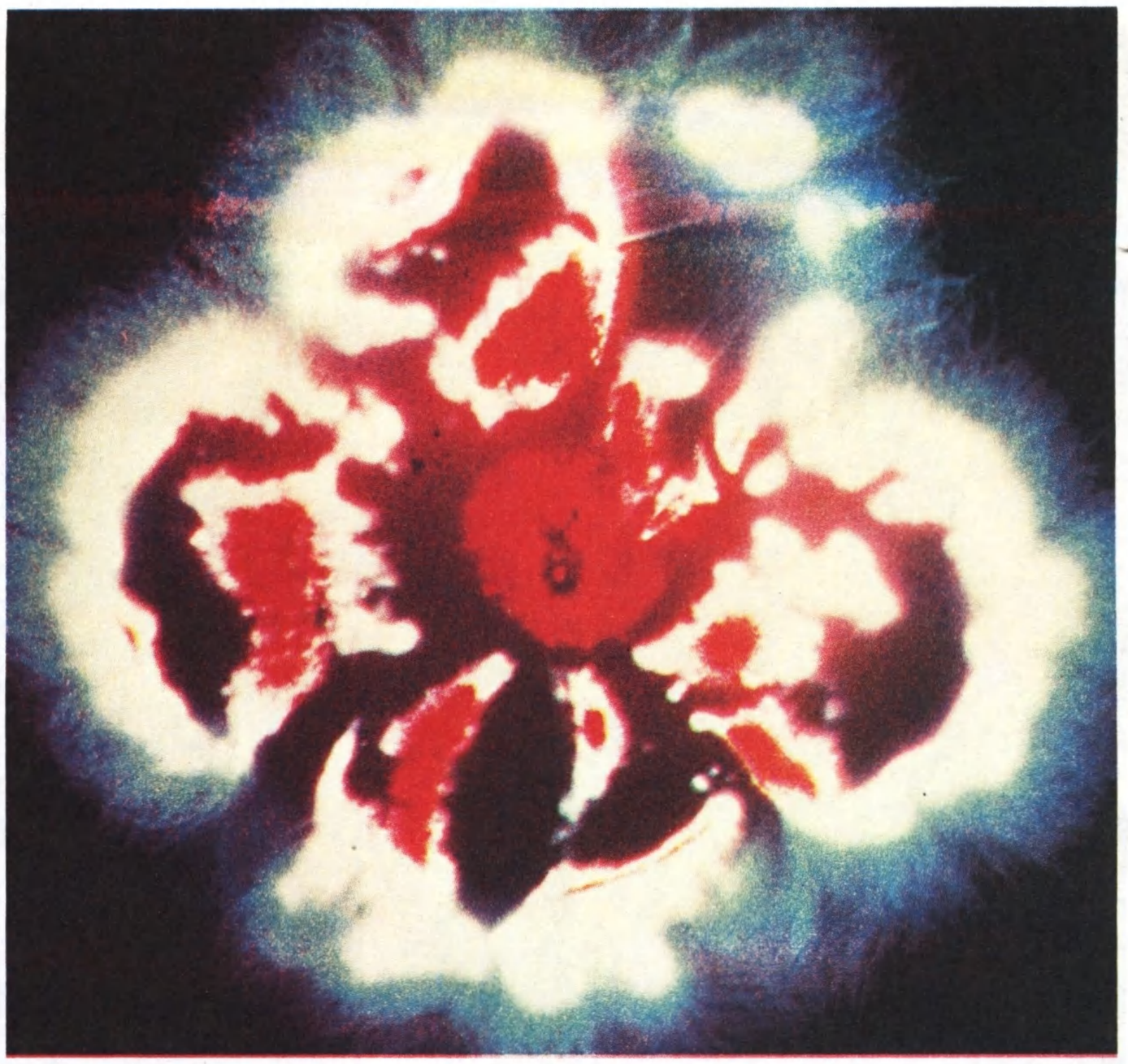

Bu zakkum çiçeği fotoğrafının da gösterdiği gibi, bitkilerden de Kirlian yöntemiyle fotoğraf alınabiliyor. Bu gerçek, kimileri tarafından, tüm yaşamın aslında ruhsal olduğunu kanıtlamak için kullanılmıştır (üstte).

Kirlian fotoğraflarının kullanımını daha da öteye götürüyor. Ama herkes, Kirlian ve eşinin, daha önce yalnızca bazıları tarafından görülebilen bir dünyayı, herkesin görmesini sağladıkları konusunda birleşiyor...

Kirlian yöntemiyle nasıl fotoğraf çekilir? Sayfa 198'de.

Şaşırtıcı bir mucit

Nikola Tesla

9 Temmuz 1856'da Yugoslavya'nın Smiljan kentinde doğdu. Elektrikli araç gereçlerin icadında son derece önemli bir rol oynadığı gibi, neredeyse bir peygamber kadar da ün kazandı.

Tesla'nın yaptığı değişken akım motoru, Avrupalı mühendislerin ilgisini çekmedi. Bunun üzerine 1884 yılında ABD'ye gitti. **Thomas Edison**'la birlikte, dinamolar üzerinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra ondan ayrıldı ve kendi laboratuvarını kurdu. Amacı, değişken akımın verimliliğini ortaya çıkarmaktı.

1891 yılında ünlü bobinini yaptı. Bu bobin, bugün bile birçok elektronik araç gereçte, televizyon ve radyoda kullanılmaktadır. Tesla'nın bobini, aralıklı bir yüksek voltaj kaynağı üretmeye yarayan elektronik bir araçtır.

Bu araç, merkezinde silindirik bir yumuşak demir parçası bulunan bir indüksiyon bobinidir. Silindirik demir parçasının üzerinde ise, iki tane yalıtılmış bobin bulunur.

İçteki bobin (ana bobin) birkaç kez dolanmış bakır bir telden, dıştaki bobin ise birçok kez dolanmış ince bir bakır telden oluşur. Ana bobinde otomatik olarak bir akım yaratmak ve akımı kesmek için, bir akım kesme düzeneği kullanılır.

Yaratılan bu akım, demir çubuğa bir çekim gücü kazandırır ve indüksiyon bobini boyunca geniş bir manyetik alan oluşturur. Tesla, bobinden çıkan yüksek voltaj gücüyle deneyler yapmak için, gazla doldurulmuş fosfor kaplı bir tüp ışığı kullandı. Bu ışık, günümüzdeki floresan lambanın da öncüsüydü.

Tesla'nın mucitlik gücünün bir başka göstergesi de, 1898 yılında yaptığı teleotomatik kayıktır. Bu kayık uzaktan kumanda ile harekete geçirilebiliyor.

1900 yılında ise, birçoklarına göre en önemli buluşu olan, sabit kara dalgalarını buldu. Bu buluşla, dünyanın bir iletken olarak kullanılabileceğini kanıtladı. Tesla, aynı zamanda, 25 millik bir uzaklıktan, hiçbir tel kullanmaksızın 200 tane elektrik lambasını yaktı ve yaklaşık 40,5 metre yüksekliğe kadar çıkan parıltılar üreten suni bir yıldırım yarattı.

Havada duran Hintli

Havaya yükselme ve havada durma alanında Avrupalı ünlü kişileri daha önce ele aldık (Bkz. sayfa 73). Bu kez bu sanatın esas kaynağından, yani Asya'dan fotoğraflı bir örnek sunuyoruz. İşte Hint fakiri Subbayah Pullavar'ın unutulmayan gösterisi...

HİNTLİ YOGİ **Subbayah Pullavar**'ın havaya kalkmasını gösteren fotoğraflar İngiltere'de yayınlanan **Resimli Londra Haberleri** dergisinin 6 Haziran 1936 günkü sayısında yer almıştı.

Fotoğraflar, Hintli yogi Subbayah Pullavar'ın gerçekleştirdiği havada durma gösterisinde çekildi. İngiliz P.Y. Plunkett ile bir arkadaşı tarafından çekilen bu fotoğraflar 6 Haziran 1936 günlü Resimli Londra Haberleri dergisinde (Illustrated London News) yayınlandı. İlk fotoğrafta (altta) yogi, havada durmaya başlamadan önce, çadırının içindeyken görülmektedir. Elinde, üzeri kumaşla sarılı bir sopa tutmaktadır. Bütün gösteri boyunca da bu sopayı tutmayı sürdürdü. Havada durma hareketi sırasında çadır, birkaç dakika için kapatıldı (sağda).

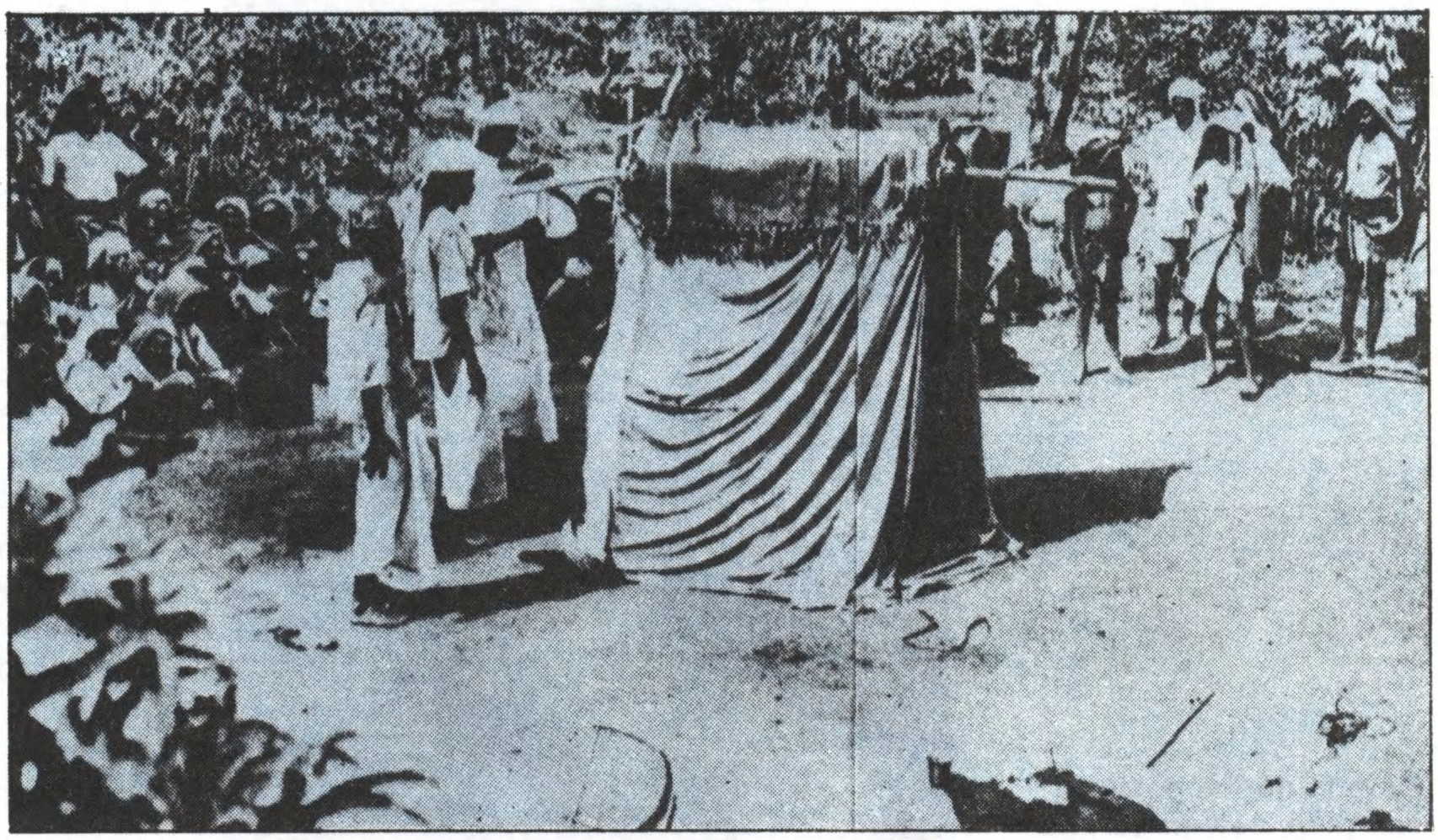

Avrupalı tanık anlatıyor

Olayın Avrupalı tanığı **P.Y. Plunkett,** sahneyi şöyle anlatmaktadır:

"12.30 sularıydı. Güneş tam tepemizdeydi. Gösteriyi yapacak Subbayah Pullavar sessizce yanımda duruyordu. Uzun saçlı, sarkık bıyıklı, vahşi bakışlıydı. Bizi selamladı. Bir süre sohbet ettik. Ailesinin daha önceki kuşakları gibi, o da, 20 yıldan beri yoganın havada durma denen bu özel dalını uyguluyormuş. Gösterinin fotoğraflarını çekmek için kendisinden istediğimiz izni seve seve verdi..."

150 kişi önünde

Pullavar törensel hazırlıklarına başlarken, Plunkett 150 kadar tanık topladı. Havada durma gösterisinin yapılacağı çadırın çevresine sular döküldü. İzleyicilerden deri altlı ayakkabılarını çıkarmaları istendi ve Pullavar tek başına çadıra girdi. Birkaç dakika sonra yardımcıları çadırı kaldırdılar. İzleyiciler akıl almaz bir olayla karşı karşıya kaldılar. Hint fakiri izleyicilerin ortasında, havada duruyordu...

Sopayla sağlanan denge

Plunkett ile diğer bir tanık, olayı incelemek için Hintlinin yanına geldiler. Fakir, yerden 1 metre kadar yüksekte, havada duruyordu. Elinde tuttuğu kumaş saplı sopasına dayanıyordu. Ancak, sopası ana destek değildi. Yalnızca denge sağlıyordu. Plunkett ile arkadaşı, Subbayah Pullavar'ın altındaki ve üstündeki boşluğu incelediler. Burada ne bir ip, ne de görülebilir başka bir araç buldular.

Trans halindeydi

Yogi trans halindeydi. Yani tamamıyla kendinden geçmişti. Tanıyanlar, onun donakala-

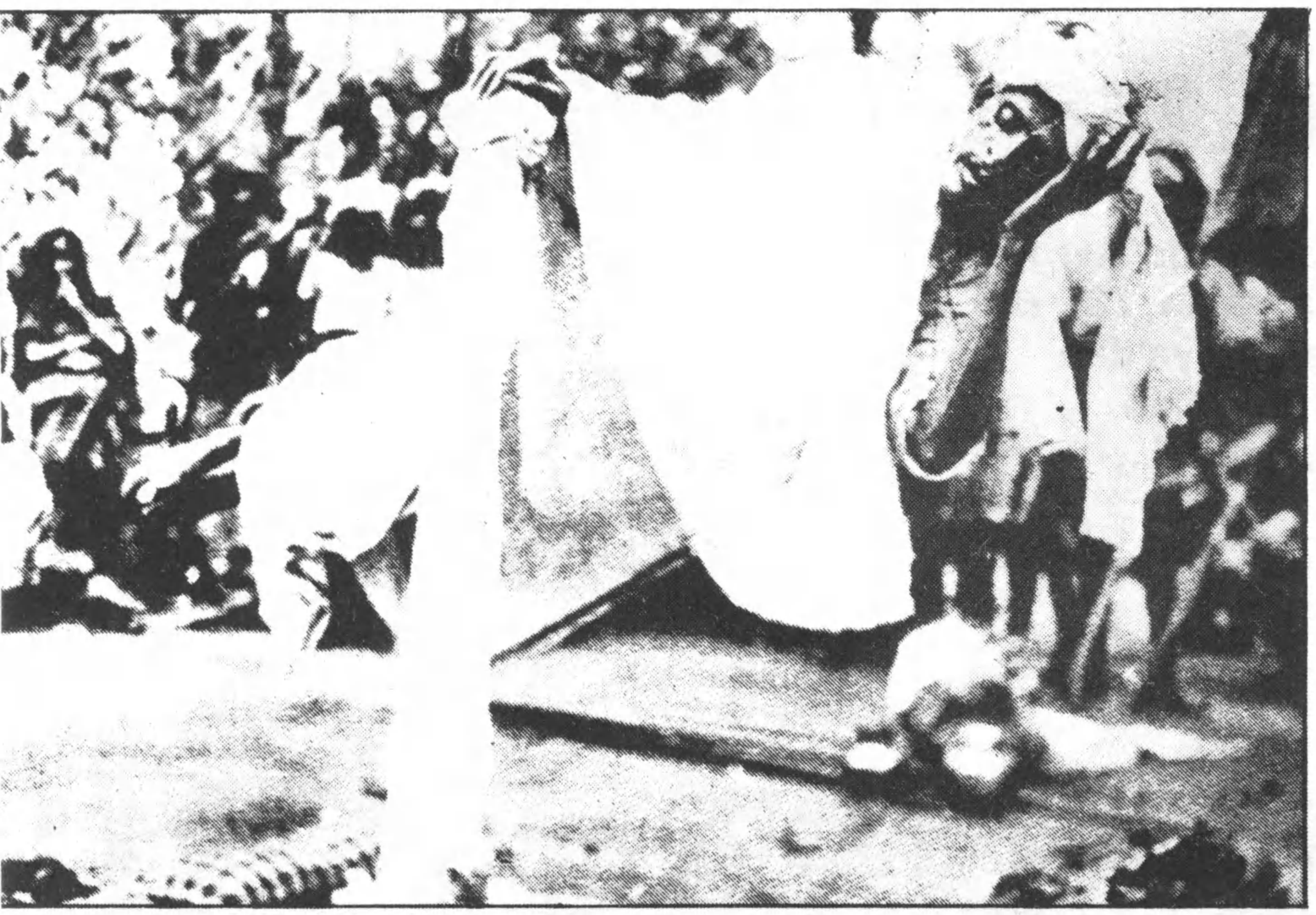

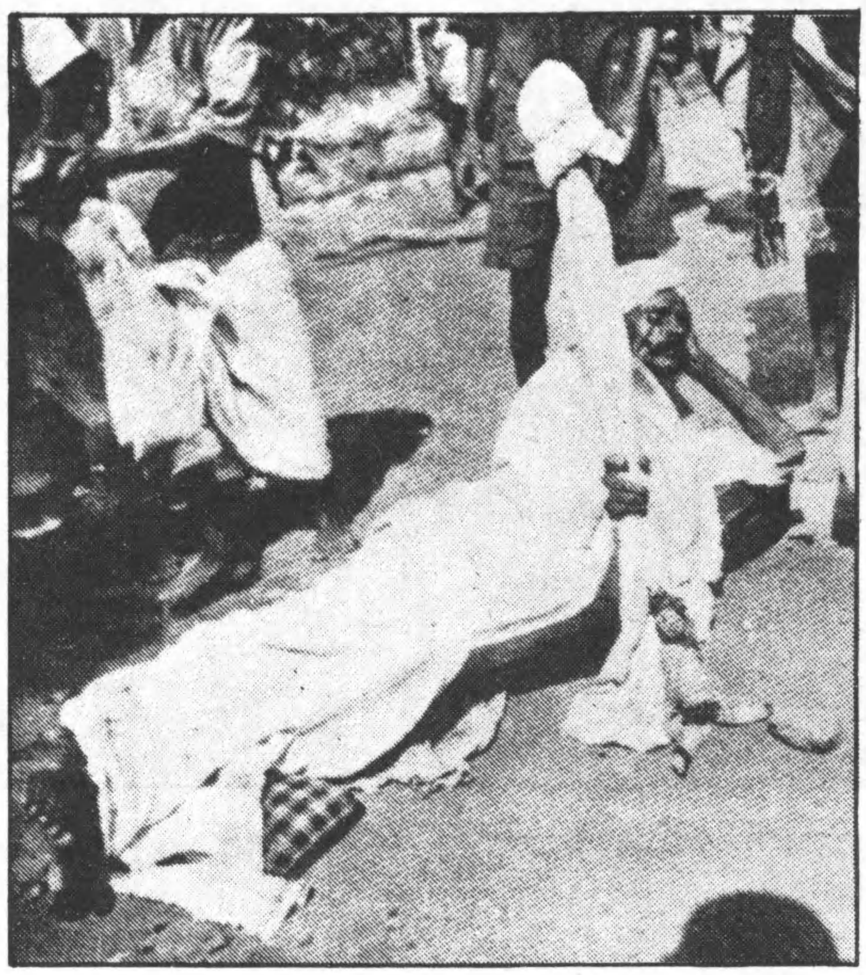

Havada durma gösterisi sürerken, çadırın perdesi açıldı ve yoginin havada durduğu görüldü (en üstte). Plunkett ile arkadaşı yoginin altındaki ve üstündeki boşluğu incelediler. Burada ne bir ip ne de destek sağlayan başka bir gereç bulamadılar. Sopanın üzerinde, yoginin rahatlamış durumdaki eli, gövdesinin gösteri sırasında gerçekten hiçbir ağırlığı yokmuş gibi durduğunu akla getirmektedir. Gerçi bazı kuşkucular yoginin gerçekte havada durmadığını, donakalarak (katalepsi) transa geçtiğini ileri sürdüler. Havada durduktan sonra (ortada) yoginin bedeni o kadar gerginleşmişti ki, elleriyle kollarını beş kişi bile bükemedi. İngiltere'de meditasyon çalışmalarına katılan gençler, uzmanların gözetiminde havada durma çalışmaları yapıyorlar (altta).

rak transa geçtiğini, ileri sürdüler. Fotoğraflar 4 dakikalık gösteri boyunca çeşitli açılardan çekildi. Sonra yeniden fakirin çevresinde çadır kurdular. Yere inme çok özeldi. Gene de, ince çadır duvarları arasında Plunkett, buna tanıklık etmeyi başardı.

Yere iniş

Plunkett yere inişi şöyle anlatıyor:

"Bir dakika kadar sonra yogi, sallanır gibi oldu. Yatay bir konuma gelinceye kadar, yavaş yavaş inmeye başladı. Sopanın tepesinden yere, 1 metrelik mesafeyi inmesi beş dakika sürdü..."

Kendine geliyor

Yoginin vücudu soğuk su dökülerek ovuldu. 5 dakika sonra transtan çıktı. Kollarını ve bacaklarını yeniden bütün gücüyle kullanmaya başladı.

Bugünkü denemeler

Plunkett'in tanık olduğu sallanma hareketi ve yatay olarak havada durmanın başka örnekleri de var. Transandantal Meditasyon Derneği'nin İsviçre'deki merkezinde **Maharishi Mahesh**'in denetimi altında, havada durma öğretilmektedir.

Hile var mı?..

Havaya yükselme ve havada durmanın öyküsü burada bitmiyor. İnsanoğlunun kendi gerçek gücüne ulaşma ve hatta onu aşma çabası sürüyor. Hintli yoginin açıkta değil de neden bir çadır içinde yükseldiğini bilemiyoruz. Sonra neden denge sağlayan sopanın üstü kumaş kaplı?.. Araştırmacılar bu soruların cevabını veremiyorlar. Bilinen tek gerçek, insanların güçlerini kullanmasını öğrendikten sonra "mucizeler" yaratmaya devam edecekleridir...

Eğer sandalyede oturan duyduklarından etkilenmiş, rahatlamışsa kendini tamamıyla hafif hissedecektir. Bu aşamada hem oturan, hem de ayaktakiler havaya kaldırma olayının gerçekleşeceğine inanmışlarsa bunu gerçekleştirebileceklerdir. Çünkü, o zaman kaldırma enerjisi ellerde toplanır. Önce oturanın başı üzerinde eller birbirine değmeden bir süre tutulur.

Herkes hazırdır. Ayaktakiler, ellerini sırayla ve süratle çekerek işaretparmaklarını, oturanın koltuk altlarına ve diz bükümüne destek yaparlar. Oturana *"havalanıyorsun"* emri verilir. Kaç kilo ağırlığı olursa olsun, oturan artık bir tüy gibidir. 4 kişinin parmaklarının ucunda havaya kalkış gerçekleşir.

Havaya kaldırılan kişi, kolların uzandığı yere kadar yükselir. Hatta, kontrol elden kaçarsa odanın tavanına çarpabilir. Onun yerine oturtulması da ters yönde telkinle gerçekleşir. Yani, *"artık ağırlaştın, dinlendin"* gibi cümleler söylenir...

Hipnotik levitasyon, yani hipnoz yoluyla havaya kaldırma, parapsikoloji alanında en çok uygulanan deneylerden biridir. İnanç ve yoğun düşünceyle herkes tarafından uygulanabilir...

Havada durmanın ilk adımı

Havada durma sanatının bilinen en yaygın ve en basit örneklerinden biri hipnotik levitasyondur. En az 5 kişinin katılmasıyla gerçekleştirilir (üstteki ve sağdaki fotoğraflarda ünlü İsrailli medyum **Uri Geller** ve arkadaşlarının yaptıkları gibi). Deneye katılanlardan biri sandalyeye oturur. Diğerleri ayaktadır.

Amaç, sandalyede oturanı, diğerlerinin parmak uçlarıyla, âdeta uçurur gibi havaya kaldırmalarıdır.

Kullanılacak odanın, az aydınlatılmış olması ve ilgiyi dağıtacak bir gürültünün veya hareketin olmaması tercih sebebidir.

Ayakta olup da kaldıracak olanlardan biri seansı idare eder. Katılanları, yapacakları işe inandırmak için belirli cümleler söyler. Ayaktakiler, soldan sağa doğru yöneticinin söylediği her cümleyi tekrar ederler. Genellikle yönetici şöyle der:

"Yorgunsun... Çok yorgunsun... Gevşiyorsun... Çok gevşedin... Hafifsin... Çok hafifsin... Tüy gibi hafifledin..." (Bu cümleler katılanların ruh haline göre uzatılabilir.)

Yaşayan

İstanbul Küçükyalı'da bir evde, 11 Mart 1984 tarihinde ruhçuluk alanında az rastlanan çok ilginç bir olay yaşandı. Özdede ailesi bir ruh çağırma seansı sırasında, o sırada başka bir evde bulunan küçük kızları Seda ile ilişkiye geçti. Bunu, yaşayan ruhlarla başka ilişkiler takip etti. Arkadaşımız Ata Nirun olayları inceledi.

ÖLEN BİR insanın ruhu ile ilişki kurma çok yaygındır. Hiç inanmayan kişiler bile bu konuyu bilirler. Fakat, İstanbul Küçükyalı' da oturan Özdede ailesinin başından geçen olay, bilinenleri altüst ediyor.

Özdede ailesinin reisi **Rıfat Özdede,** yıllardan beri ruhlarla ilişkiye karşı ilgi duyuyor. Onun evinde sık sık yakın akraba ve dost çevresinin dahil olduğu ruh çağırma seansları düzenleniyor.

Rıfat Özdede'nin eşi **Sema Özdede,** yazıcı medyum özelliğini taşıyor. Seanslar sırasında elindeki kalemle önündeki kâğıda soruların cevaplarını yazıyor. O, şöyle diyor:

"Kafamda sanki biri söylüyor gibi, kolum uyuşuyor ve elimden dirseğime kadar hissetmiyorum. Önceleri bunları ben yazıyorum diye korkuyordum ama artık eminim, yazdırılıyor..."

Celsedeydiler

11 Mart 1984'te Özdede ailesi ve dostları ruhsal bir varlıkla ilişki kurmak için saat 19.00 civarında bir celse yaptı. Normal süren celsenin, saat 20.00'ye doğru çok değişik bir şekil aldığı görüldü. Medyuma yazı yazdıran, o

Küçükyalı'da Rıfat Özdede' nin evinde yapılan celselerin birinde Medyum Sema Özdede görülüyor (üstte).
Özdede ailesinin küçük kızları Seda Özdede (sağda) yaşayan ruhla ilişki kurmanın küçük kahramanı.

kişinin ruhu ile ilişki kurdular

anda evde bulunmayan evin 4 yaşındaki kızı **Seda**'ydı.

Yani ölmüş bir varlıkla değil, yaşayan bir varlıkla, bir ruhsal celsede, medyum aracılığıyla ilişki kurulmuştu. Soru ve cevap şeklinde celse sürdürüldü.

"Adım Seda, senin kızınım..."

Soru: Kimsiniz?

Cevap: *Adım, Seda. Senin kızınım. Bana niye git dedin, ben seni çok seviyorum, korkma bana bir şey olmaz, ölmem, üzüldüğünü hissettim. Anneciğim yarın beni buradan al.*

(Annesi evvelki gün yaramazlık ettiği için Seda'ya kızmış ve dayısıyla Beşiktaş'a yollamış. Celsede bir önceki ruhsal ilişkide Seda'nın adı geçince, kızıma bir şey mi oldu, diye çok korkmuş.)

Soru: Sen bizim küçük Seda'mısın?

Cevap: *Ben oyum, senin kızınım. Ben de sizinle olmak istiyorum.*

Soru: Bize şu anda oradakilerin adlarını sayar mısın?

Cevap: *Dedem, Necdet Dayım yok, teyzem evde. Enişteme bekliyor. Yengem, teyzem ve Attik var,*(Attik, Suat adlı genç bir aile dostunun takma adı) *yemek yiyor.*

Soru: Sen ne yapıyorsun şimdi?

Cevap: *Uykudan Önce'yi seyrediyorum.*

(Bu anda televizyon kapalı, hemen açılıyor. Uykudan Önce yayınlanıyor.) *Gördün, seni yalancı çıkardım mı, Adnan Amca?*

Soru: Neler yedin?

Cevap: *Teyzem mercimek, makarna, yoğurt ve salata yedirdi. Burada rahatım, yarın beni alın. Anneciğim, sen çok iyisin, babam seni üzüyor, ona kızıyorum ama çok da seviyorum.*

(Babası fısıltıyla "yağ çekiyor" diyor.)

Sema, celsede konuşulanları duyuyor

Cevap: *Yağ falan değil. Şu anda çok uykum geldi, teyzem uyutacak.*

Soru: Peki, biz seninle dün neler yaptık?

Cevap: *Mi'yi sevdim* (kedinin adı), *eve geldik* (kedi bir dostlarının), *dayım geldi, beraber dolma sardık.*

Soru: Hepsini yediniz mi?

(Celsedekiler kendi aralarında konuşmalara başlıyorlar.)

Cevap: *Susun, ben şu anda dans ediyorum. Cengiz Dayım da geldi. Şimdi beni yollayın gideyim, çok yoruldum, garip şeyler yapıyorum. Buradakiler de şaşırdılar, hemen yollayın fena oluyorum.*

Soru: Peki, gidebilirsin.

Olay doğrulanıyor

Olayın, daha doğrusu celsenin bitiminden hemen sonra telefon bağlantısı kurularak bir inceleme yapılmış. İlişkinin başladığı saatte, 20.00 civarında, Seda aniden uykudan uyanmış, söylediklerinin tümü doğrulanmış, tek eksik, evde olan yabancı bir misafir.

Seda'nın kaldığı evde olanlar anlatılınca o kadar şaşırılmış ki, *"Yalan söylemeyin, karşı parka gelip bizi gözetlediniz"* demişler. Evin yemekleri fasulye ile pilav olmasına rağmen, Seda'nın haklı olduğu anlaşılmış. Çünkü akşam yemeğine ek olarak komşuda ısrar üzerine, anlattığı yemekleri yedirmişler.

Celse sonunda, dans ediyorum ve yoruldum demesi, doğrulanan bir diğer ilginç yön. Kendisini bir eniştesinin, bir dayısının kucağına atıyormuş. Bağlantı bitince normale dönmüş.

Bu kez Sema'nın ablasıyla ilişki kuruluyor

Özdede ailesi, 8 Nisan'da aynı tür yeni bir olayla karşılaştı. Bu kez, medyum Sema Özdede Bebek'te oturan ablasıyla ilişkiye girdi.

Soru: Şu anda neredesiniz?

Cevap: *Evimdeyim.*

Soru: Kimler var, anlatır mısınız?

Cevap: *Eşim ve çocuklar. Yemek yapıyorum, sonra çocukları yıkayacağım, bir de komşumuz Zeliha var, ekmek istiyor.*

Soru: Bugün ne işler yaptın?

Celseler Küçükyalı'da yapıldı. Özdede ailesi, önce Beşiktaş'ta misafirlikte bulunan kızları Seda'yla ilişki kurdular. Başka bir gün de Bebek'te oturan kızları ile ilişki kurdular. Altta, olayların geçtiği semtlerin uzaklıklarını gösteren harita görülüyor.

Cevap: *Kahvaltıdan sonra Zeliha'ya gittim, kahve içtik. Sonra döndüm. Eşim kızdı. Ev işi yaptım, sonra sinemaya gittim.*
Soru: Bedenin bu ilişkiyi hissettiren bir farklılık gösteriyor mu?
Cevap: *Yemek yapıyorum. Ama eve gitmeliyim, orada ben varım, mutfakta çok fena oldum, hemen beni gönderin. Zaten Sema ile rüyada konuştum, size haber yollattım. Şimdi hemen gidiyorum.*

Bu olay da doğrulanıyor

Olay grup tarafından yine araştırılmış ve şu bulgular elde edilmiş: Komşu Zeliha Hanım, aslında o anda evde değildir, ama genç kadın köfte yapmak niyetiyle Zeliha Hanımdan bayat ekmek almayı düşünmüştür. Ev işleri, sinema ve yemek çeşitleri doğrudur. Çocukları yıkamak istemiştir ama, termosifonun bozuk olduğunu unutmuştur.

Zeliha Hanımla kahve içme olayı ise, bir gün evvel Zeliha Hanımda değil, kendi evinde olmuştur. Yani, zaman ve yer çelişkisi veya kayması görülmektedir.

Olayın daha ilginç bir yönü de, mutfakta köfte hazırlayan genç kadının, celse anında hissettiği fenalığın, celse bitiminde büyük bir mutluluk şekline dönüşmesidir. Ve bu duygu ile gitmiş, dargın olduğu eşine sarılarak barışmıştır.

Bir olay daha...

Sema ve Rıfat Özdede'nin çalışmalarında 7 Eylül 1984'te, yine buna benzer bir olay oldu. Bu defa gelen, bir akraba kızıydı ve celse anında sürekli ağladığını, çok üzüntülü olduğunu, medyumu özlediğini yazdırıyordu. Bayram günü eve gelen misafirleri anlattıktan sonra, şöyle devam ediyordu:
Soru: Şu anda üzerinizdeki elbise nasıl? Yemekte ne yediniz?
Cevap: *Pembe bluz, blucin etek var, saçım arkadan toplu. Et ve pilav yedik.*
Soru: Bedeni bir rahatsızlık var mı? Telefon edip durumu soralım mı?
Cevap: *Hayır, iyiyim ama, şimdi telefon etmeyin rahatsız olurum.*
Soru: (Gözlemci) Peki, bir saat sonra telefon etsek olur mu?
Cevap: *Olur, o zaman rahatlamış olurum. Zaten Sema Ablamı düşündüm ve birden onunla olduğumu hissettim. Sanki yanındaymışım gibi. Bana çok olur, isterim, onunla hayali konuşurum.*
Soru: Peki, sizi tanımadığınız bir yere yollasak, gider misiniz?
Cevap: *Bilmem, ama yollayın.*
25 dakikalık bir aradan sonra, ilişki yine başlamış ama genç kız yollandığı yerin ikinci katta olduğunu ve evin önünün geniş camlı bir açıklık olduğunu bilebilmiştir.

Evin içini tarif edememiştir. Adres verilmemiş, yalnız **Fikri Tekel**'in evi denmiştir. Celse sonunda, diğerlerinde olduğu gibi bu olayda da genç kız fenalaşmış, hemen yollanmasını istemiştir.

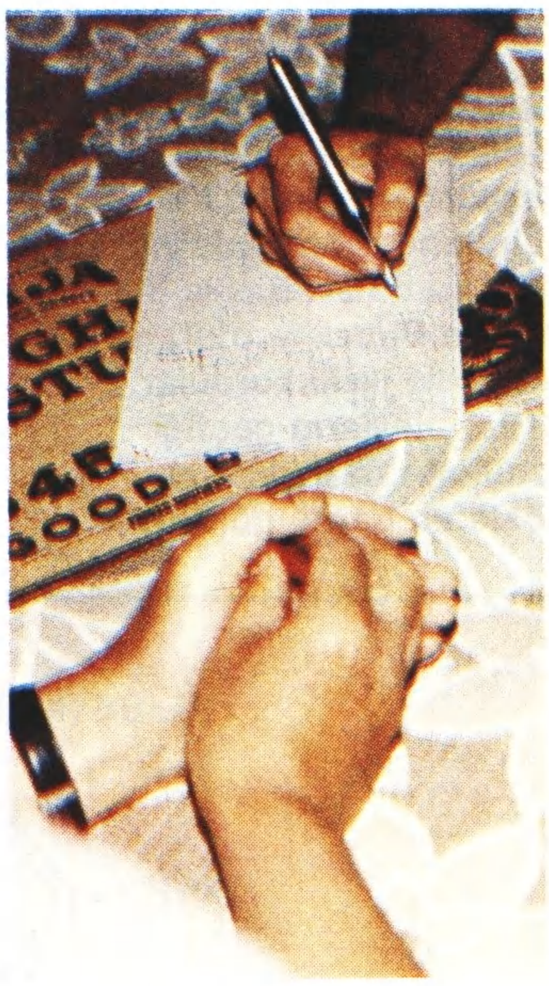

Ovija Board ya da Türkçe adıyla "Hoca Tahtası" (en üstte). Celselerde kullanılan üzerinde harf ve sayıların bulunduğu özel tablodur. Medyum ve yanındakiler, bir para veya düğmeye parmak koyarak beklerler. Kabul edildiğine göre, ruhlar gelince hareket başlar. Harflere gider yazı yazdırırlar... Aynı tahtanın yakından görünüşü (üstte).

Hemen yapılan araştırmanın sonucunda, misafirlerin isimleri, giysiler, yemekler doğrulanmıştır.

Ortak özellikleri

Üç olayda da ortak noktalar, ilişki kurulanların yakın akraba olmaları ve üçünün de özlem ve üzüntü duyguları içerisinde medyum Sema Özdede ile ilişki kurmak istemeleridir.

Yakın aile bağlarının, etkin bir faktör olduğu düşünülebilir mi?

Otomatik yazı yazan medyumlar, ne olacağını ve neleri öğreneceklerini merak ederler. İşte bu beklenti anında konsantre olmaya çalışırlar. Böyle bir anda bilinçaltı ortaya çıkabilir ve medyum kendi bilinçaltını kullandığının farkında olmaz.

Medyum Sema Özdede ve dostları, ilgili literatürde pek örneği bulunmayan bir deneyi yaşamaktadırlar. Ruhsal gücün bir diğer yeteneğidir bu, ama belki de her an hepimizin yaşadığı bir haldir.

Yeni bir kapı açılıyor.

Sema Özdede'nin kurduğu ilişkiler, ruhsal gücün acaba sınırsızlığını mı ortaya koyuyor? Kızı Seda'yı kendi de düşünmüş ve telepati tanımına uygun sonuç ortaya çıkmıştır ama diğer olaylarda tek taraflılık vardır. Ablası ve akraba kızını düşünmediği halde ilişki kurulmuştur, ya da düşünmediğini sandığı halde...

Sema Özdede'nin ortaya çıkardığı olaya ister yaşayan bir insanla ruhsal ilişki, ister telepati veya bir tür astral yolculuk (ruhun beden dışına çıkıp, tekrar dönmesi) veya yakınlarının üzüntülerini sezme yeteneği densin önemli olanı değişik bir alanın kapısına yaklaşılmasıdır...

Belki de bizler, var olan güçlerimizi kullanmayı geliştirdikçe, birçok bilinmeyenin kapısını açabileceğiz...

Kendiliğinden yanan insanlar (3)

Neden yanıyorlar?

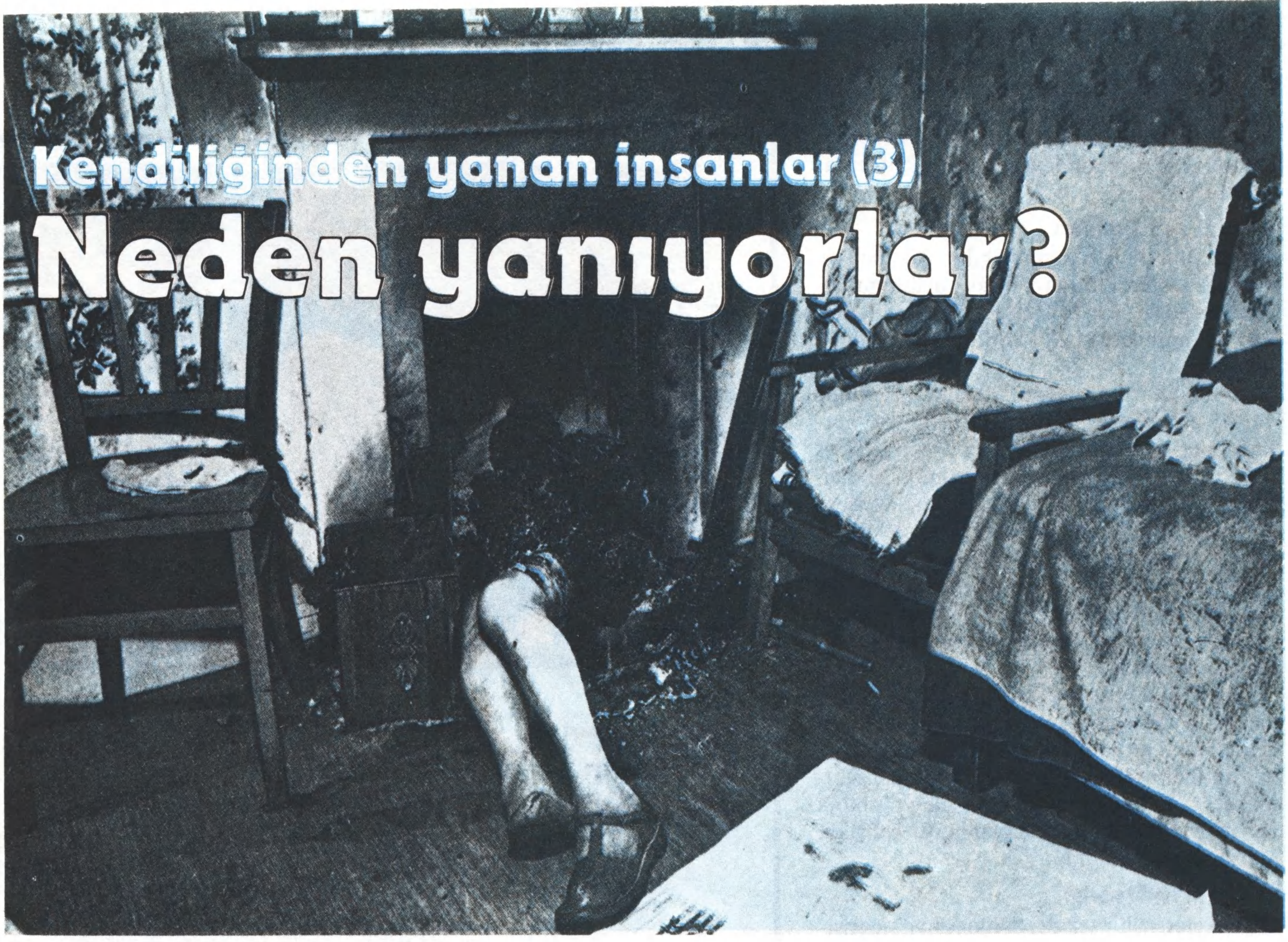

İnsanların kendiliğinden yanması ile ilgili olayları daha önce de ele aldık (Bkz. sayfa 52 ve 104). Aşağıdaki yazıda ölümün bu esrarengiz biçiminin nedenleri üzerinde duruyoruz...

İNSANLARIN KENDİLİĞİNDEN yanmasıyla meydana gelen ölümler, tıbbın açıklamakta güçlük çektiği olaylar arasında yer alıyor. Ya bugünkü bilgimiz yetersiz kalıyor, ya da kendiliğinden yanma eski çağlardan kalma bir safsata olarak değerlendiriliyor ve üzerinde durulmuyor.

Hâlâ kabul etmiyorlar

Bu arada durumu yakından inceleyen doktorlar ve çeşitli bilim adamları, kendiliğinden yanma sonucu meydana gelen ölüm olaylarının açıklanmasının, gerçekten çok güç olduğu görüşünde birleşiyorlar. Kendiliğinden yanma diye bir şeyi resmen kabul etmedikleri için, her seferinde olayı açıklayacak değişik nedenler aramak zorunda kalıyorlar...

Kutsal ateş (!)

Yüzyıl önce de insanların kendiliğinden yanabileceklerine inanılmıyordu. Din adamlarının etkisiyle, olay kurbanlarının "doğaötesi yanabilirlik" özelliğine sahip oldukları, Tanrısal bir güç tarafından yakıldıkları düşünülürdü.

Bu konuda anlatılan hikâyelerde, içki içmenin Tanrı tarafından nasıl cezalandırıldığı vurgulanmak istenirdi. Alkolün mavi alevleri tasvir edilerek, önce zararsız bir yanmanın görüldüğü, arkasından insanı kül eden güçlü, kutsal ateşin geldiği söylenirdi.

Fransız din adamı **Boineau,** 1749'da bir miktar içki içen 80 yaşlarındaki bir kadının nasıl kemiklerine kadar yanıp kömür haline geldiğini alkole bağlamaktadır.

29 Ocak 1958'de yanarak ölen dul kadın E.M.'nin, geriye yalnızca bacakları kalmıştı. Bir ocakta mı yakıldı, yoksa kendi yapısından kaynaklanan bir nedenden dolayı mı yandı anlaşılamadı(üstte).

Dr. Gavin Thurston, kendiliğinden yanma diye bir olayın olmadığına inanıyor (altta).

Dans pistinde yanan kız

İngiltere'de Chelmsford kentinde 27 Ağustos 1938 günü meydana gelen olayda alkolün hiç rolü yoktu. Çünkü olayın kahramanı genç kız, ağzına hiç içki koymazdı.

Phyllis Newcombe adlı genç kız, nişanlısıyla birlikte dans salonunun pistinden ayrılıyordu. Üzerindeki kat kat elbise, birden, yüzlerce kişinin gözleri önünde bir alev yığını haline geldi.

Alevler güçlükle söndürüldüyse de, artık çok geç kalınmıştı. Genç kız, hastaneye kaldırıldıktan birkaç saat sonra öldü. Yapılan soruşturma sonucu, elbisenin, atılan bir sigara izmaritiyle tutuştuğu açıklandı.

Evet, kumaş tutuşturulunca yanıyordu, ama bir sigara izmariti atarak tutuşturmak için gösterilen çabalar başarılı olmadı. Savcı, "Kazayla ölüm raporu" vererek bu karışık bilmeceyi çözümledi (!)

Aslında bu tipik bir kendiliğinden yanma olayıydı ve ortada hâlâ çözüm bekleyen bir bilmece vardı: Yeterince yakıt ve oksijen sağlanmaksızın, bu kadar kısa süre içerisinde, bu kadar yüksek bir sıcaklık nasıl meydana gelmişti.

Ayrıca bütün bu koşullar sağlansa bile insanın bedeni dışarıdan içeri doğru yanar. Oysa bu tür olaylarda yanma, bedenin içinde

meydana gelmektedir ve çoğu kez, kurbanın elbiseleriyle çevresindeki cisimler hiçbir zarar görmemektedir...

Radyasyon silahları

20. yüzyılın ikinci yarısında bilim çok hızlı bir gelişme gösterdi. Bugün, insan vücudunu sessizce ve gözle fark edilmeyecek biçimde ortadan kaldırabilecek pek çok ölüm şekli olduğu biliniyor.

Özellikle "radyasyon silahları" üzerinde yürütülen askeri araştırmalar sonucu korkunç aletler geliştirildi. Yakıcı özellikteki ses ötesi dalgalar meydana getiren nükleer radyasyon, nötron bombaları, x-ışını lazerleri, çok kısa yakıcı dalgalar yayan projektörler bunlar arasında sayılabilir. Bu silahlar, insani elbiselerine zarar vermeksizin pişirebilecek özelliktedir. Acaba bu gelişmeleri göz önünde tutarak, gelenekse! açıklamaların dışında bir fikir geliştirilebilir mi?

Bu konuda pek çok teori ortaya atılmışsa da, bazıları kendiliğinden yanma olaylarını açıklamaktan oldukça uzaktır. "Cinayet" ya da "intihar" teorileri bunların başında gelir. Yukarıda anlattığımız "Phyllis Olayı", buna benzer bir düşünceyle açıklanmaya çalışıldı, ama başarısız kalındı...

"Yakıcı sıvı" teorisi

Diğer yetersiz bir tez de, "yakıcı sıvı" teorisidir. Bu düşünce bütün yetersizliğine rağmen, **Madge Knight**'ın ölüm nedeni olarak öne sürüldü. Olay İngiltere'de geçti. 19 Kasım 1943 günü, sabaha doğru 03.30 sularında, Madge odasında uyuyordu. Birden, sanki her tarafı yanıyormuş gibi bir acıyla çığlık çığlığa uyandı. Sesini duyan kocası ve ev halkı teleşla yanına geldiler.

Genellikle çıplak yatan Madge, acı içinde kıvranıyordu. Sırt derisinin büyük bir bölümü yanarak soyulmuştu. Hemen bir doktor çağırdılar. Kadının oldukça ciddi biçimde yanmış olduğunu gören doktor bir morfin yaptı ve uzman bir doktor çağırmanın daha iyi olacağını söyledi.

Daha sonra bu uzmanın savcıya anlattığına göre yanığın nedeni kimyasal bir sıvı, muhtemelen asit olabilirdi. Çünkü ne yatakta, ne de odada en küçük bir ateş izi veya yanık kokusu yoktu. Madge 6 Aralık'ta Chichester Hastanesi'nde öldü.

En etkin teori

Belki de, esrar perdesinin aralanmasına yönelik en uygun ipucu yine İngiltere'de ortaya atıldı. Fortean kentinde basılan **Pursuit** gazetesinde, **Livingstone Gearhart**'ın yazdığı makalede olay ilk kez geniş boyutlar içerisinde ele alındı.

Araştırmacı, kendiliğinden yanma olaylarının büyük bir bölümünün, yeryüzü manyetiğindeki değişmelerin en fazla olduğu anlara rastladığını keşfetmişti.

Bilindiği gibi atmosferin dışında elektrik yüklü küçük parçacıklardan oluşan bir iyon tabakası bulunur. İyon tabakasının dışında da yine bir elektrik alanı olan magnetosfer vardır. Magnetosfer, sürekli olarak güneş ışınlarının bombardımanı altındadır. Güneş patlamaları veya güneş lekeleri nedeniyle sık sık şiddeti değişen ışın bombardımanı, magnetosferin büzülüp genişlemesine yol açar.

Bunu izleyen bir dizi değişim, yeryüzündeki manyetik alan gücünün artıp azalmasına neden olur. Sonuçta dünyanın belli yerlerinde enerji yüklü yoğun elektrik alanları oluşabilir.

Kendiliğinden yanma, uzayda meydana gelen bu çok özel koşullarla insan bedenindeki bazı değişmeleri kapsayan bir dizi karmaşık olay sonucu ortaya çıkabilir. Aslında bütün bunlar bizi "ateş topu" teorisine götürüyor.

Yanan ateş topu

Yanan top, **Reeser** adlı bir kadının muhtemel ölüm nedeni olarak düşünüldü. İngiliz **Fate** dergisinde (Nisan 1961) yazar **Winogene Savage,** bir arkadaşının karısı olan Reeser'ın ölümünü şöyle anlatıyor:

"Adam bir sabah karısının çığlıklarıyla uyandı. Koşarak odasına gittiğinde zavallı kadını alevler içinde yerde yatarken gördü. Simsiyah olmuş bedeninin üzerinde, havada

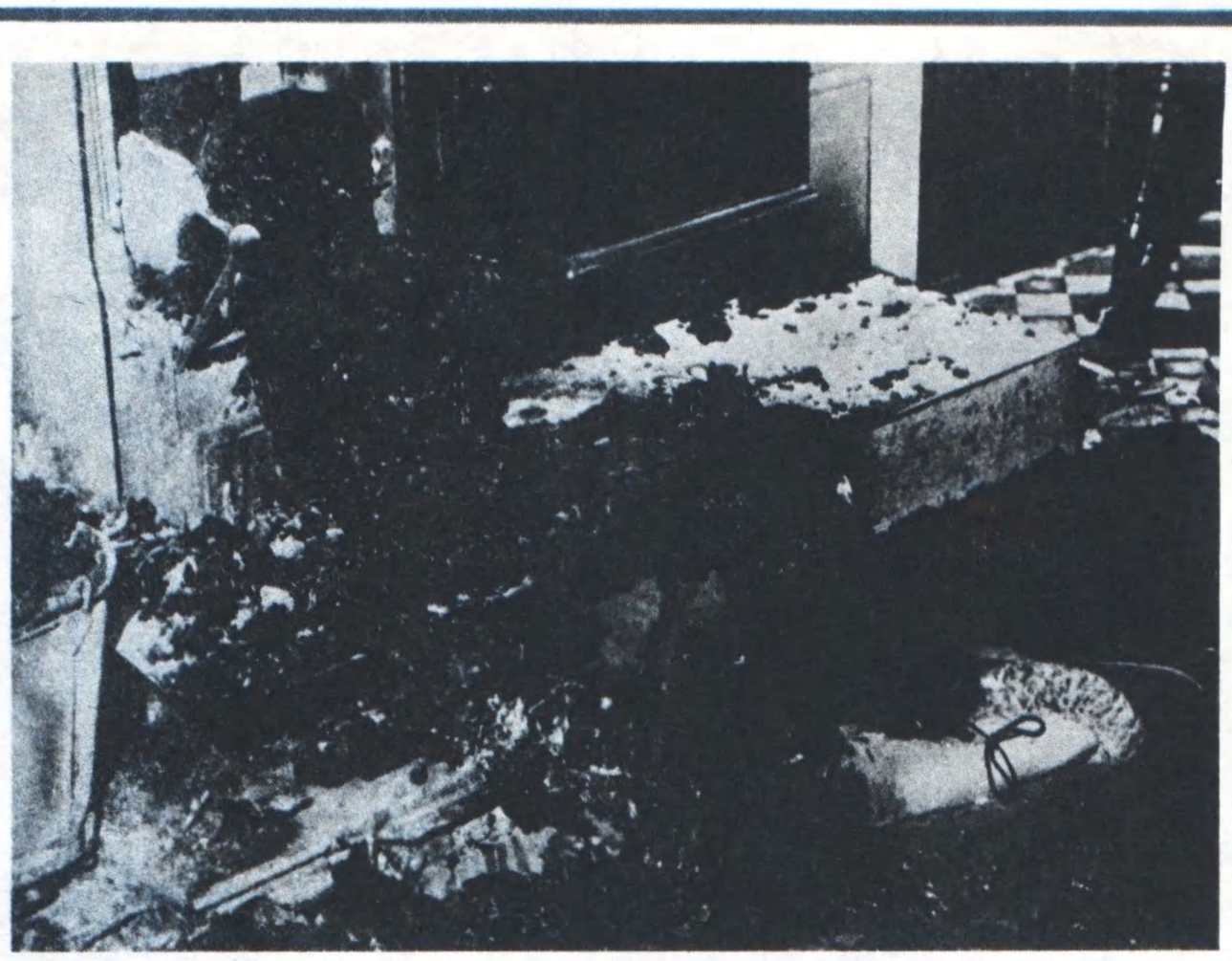

Kadın, alevler tarafından yok edildi

Kendiliğinden yanma sonucu meydana gelen ölüm olaylarının fotoğrafla delillendirilmesi çok az rastlanan bir durumdur. Buradaki yanmış kalıntılar, "85 yaşında zayıf, fakat sağlıklı bir kadın"a aittir. Kadın, 1963 Kasım'ında alevler tarafından yok edildi. **Dr. D.J. Gee** olayı inceledi. Vücut büyük ölçüde zarar gördüğü için geriye pek bir şey kalmamıştı. Bu yüzden, kurbanın olağanüstü yanabilirlik özelliğine sahip olduğu, bir köz ya da kıvılcım tarafından tutuşturulduğu öne sürüldü. Bu düşünce, Dr. Gee'nin deneylerine ve doğaötesi yanabilirlik teorisine de uygundu.

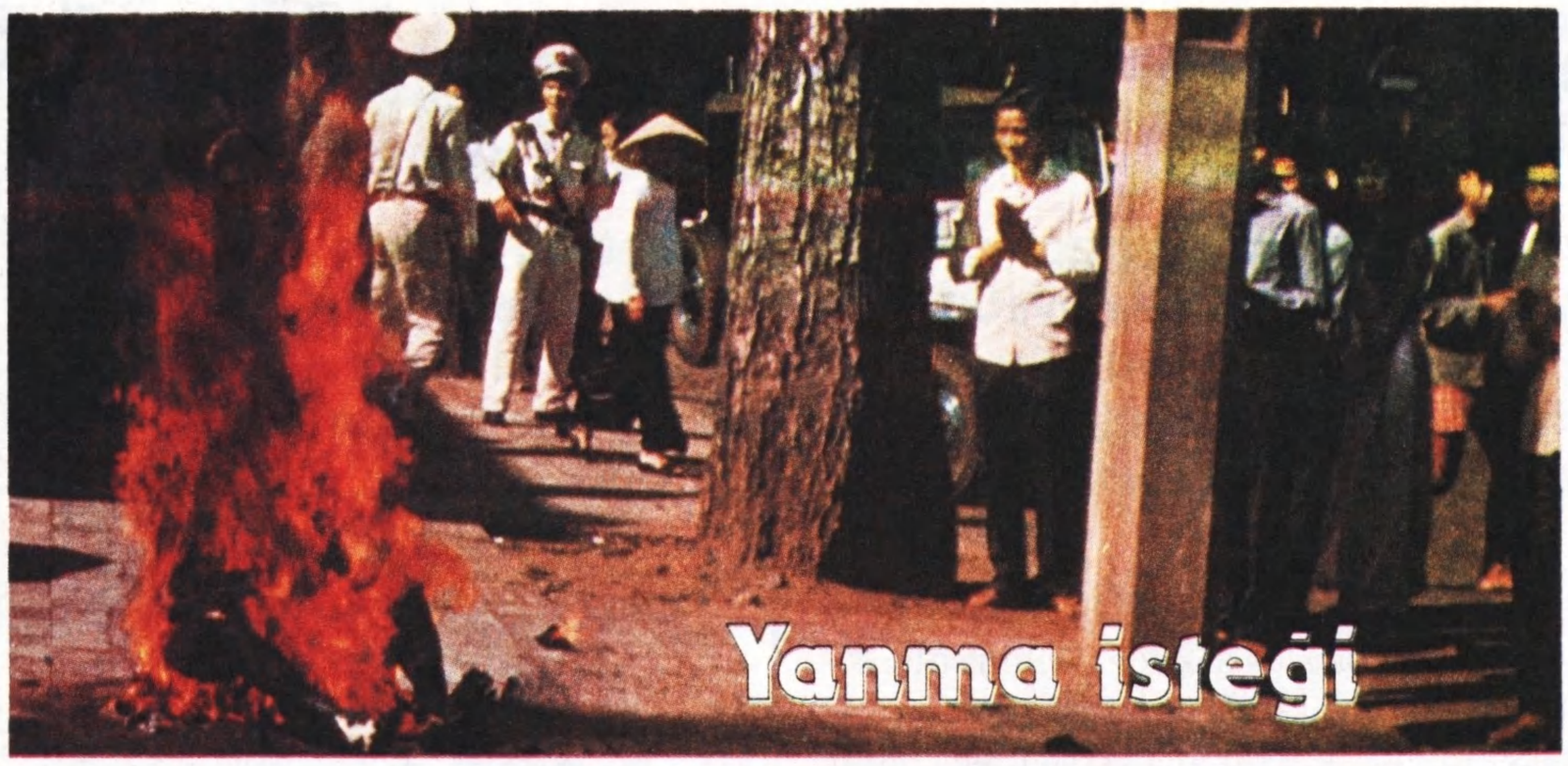

Emekli bir subay olan **Fortean Vincent Gaddis,** kendiliğinden yanma olaylarını ele aldığı **Esrarlı Ateşler ve Işıklar** adlı kitabında, kurbanların büyük bir bölümünün isteyerek ölmüş gibi göründüğünü belirtiyor: *"Bazıları alkolikti ve bilindiği üzere alkolizm gerçeklerden kaçmanın bir yoludur... Büyük bir kısmı yaşlı, yalnız ve yaşamaktan bıkmış kimselerdi. Çoğu hastalık ve sefalet nedeniyle evlerinde ya da düşkünler yurdunda ölümü bekliyordu. Kimi de tek başına asalak bir hayat sürdürüyordu."* **Charles Fort**'la yardımcıları da kendiliğinden yananlar arasında çok sayıda "umutsuz" kişi olduğunu gözlemişlerdi. Aynı şekilde **Michael Harrison, Cehennemden Gelen Ateş** adlı kitabında, kendiliğinden yanmanın pek çok türü bulunduğunu, bunlardan birinin de yalnızlık, boş vermişlik, korku, depresyon ve daha başka ruhsal sıkıntılar yoluyla insanların kendileri tarafından yaratıldığını belirtiyor. Harrison, normal şartlarda denetim altında tutulan fiziki ve psikoljik enerjinin, bir tür "intihar" amacıyla öldürücü bir ateş şeklinde serbest kalıp kalamayacağını araştırıyor.

Ateşle intihar, genellikle kötü çağrışımlar yaptıran ve kamuoyunun yargısını ön planda tutan bir ifade tarzıdır. Yoğun bir acı ve ümitsizliğin tutuşmaya neden olabileceğine gelince: Bu düşünce, oldukça zorlama bir akıl yürütmenin sonucu olsa gerek...

garip bir ateş topu duruyordu. Komşuların da yardımıyla birkaç kova su dökerek ateş söndürüldü ama kadın kurtarılmadı.

Karısına yardım etmeye çalışırken yaralanan adam, meydana gelen yanıklardan dolayı uzun süre acı çekti. Olayın şahitleri, kadının elbiseleri tutuştuğu halde, üzerinde yattığı örtüye hiçbir şey olmadığını belirttiler. Tabii her zamanki gibi odada yine en küçük bir yanık izi yoktu."

Gözle görülmeyen ateş

Ateş toplarıyla ilgili çalışmalar devam etti. İki araştırmacı **Maxwell Cade** ve **Delphine Davis,** 1969'da yayınlanan **Yıldırımların Yönlendirilmesi** adlı kitaplarında bu konuda yaptıkları araştırmaları yayınladılar. Ateş toplarının meydana gelişiyle kaydedilmiş kendiliğinden yanma olayları arasındaki benzerliği vurguluyorlardı.

Düşüncelerinden yararlandıkları çeşitli fizikçiler, çok özel koşullarda atmosferin herhangi bir yerinde yüksek enerjili ateş topları meydana gelebileceğini belirtiyorlardı. Çevrelerine çok kısa dalgalı titreşimler yayan bu toplar, belli cisimleri yakalayabilirlerdi.

Aslında karmaşık gibi görünen bu sistem bugün, ses dalgalarıyla çalışan ve evlerde kullanılan bazı fırınlarda vardır. Dalgaların frekansı fırında pişirilmek istenen yemeğe göre ayarlandığı için kullanan kişi hiçbir zarar görmez. Ses dalgaları sürekli olarak yiyeceğin moleküllerini titreştirerek sıcaklık yaratır. Gözle görülür bir ateş olmaksızın yemek pişer...

Sir David Brewster, 1842'de yazdığı "Doğal Büyü" adlı kitabında kendiliğinden yanma olaylarını araştırdı.

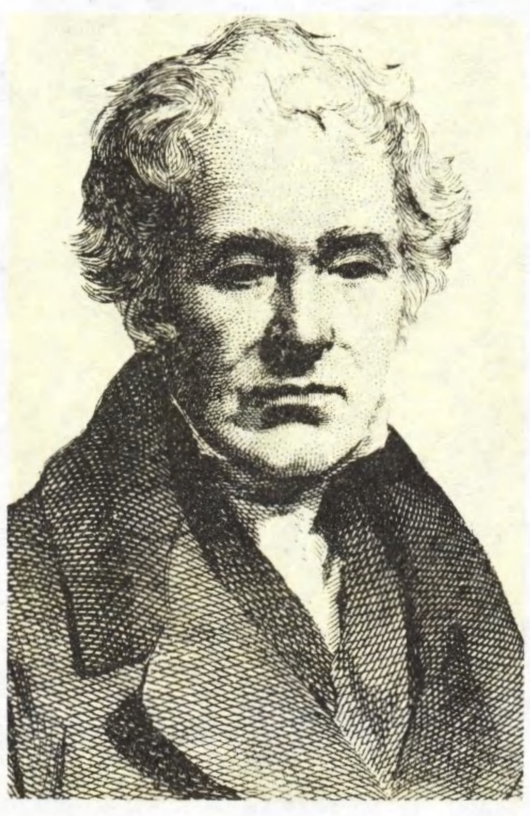

Vücudun içinde patlıyor

Cade ve Davis sonuç olarak şunu belirttiler:

"Eğer bu teori doğruysa, kurbanların yalnızca elbiseleri içerisinde değil, derileri bile zarar görmeksizin yanarak ölmeleri mümkündür.

Herhangi bir insan, ateş topunun yaklaşması ya da vücudunun içerisinde meydana gelmesi sonucu yanabilir. Ayrıca kurbanın yaşadığı bölgeye doğru hareket eden güçlü bir radyo frekansı alanı, insan vücudunda aynı nitelikte bir radyo frekansı alanı bulunmadığından, vücudun içerisinde bir ateş topu meydana getirebilir..."

Sonuçta

Kendiliğinden yanma olayları bunlar... Bu ilginç konu kapanmadı. Çünkü açıklanamıyor. Örnek olayların, açıklamaların, teorilerin görüşlerin hemen hepsini bir araya getirmeye çalıştık.

Kendiliğinden yanma diye bir olay yok diyenler, şu yönü araştırmalı: Ya gerçekse...

Nazca'nın çizgili şifresi

Nazca düzlüğündeki çizgi ve resimleri kimler yaptı? Bunlar neden sadece havadan görülebilecek şekilde çizilmişlerdir? Bu soruların cevaplarını aradık (Bkz. sayfa 66 ve 119). Aşağıdaki yazıda bunların ne zaman yapıldıkları üzerinde duruyoruz...

NAZCA DÜZLÜĞÜNDEKİ resim ve çizgilerin esrarı çözülebilmiş değil. Bunların neden havadan görülebilecek şekilde çizilmiş oldukları tam olarak açıklığa kavuşamadı.

Arkeologlar, gökbilimciler ve diğer bilim adamları, *"Nazcalılar uçmayı biliyorlar mıydı, başka gezegenlerle ilgileri olabilir miydi?"* diye tartışıp duruyorlar.

Soruna bir de Nazca'daki çizgi ve resimlerin ne oldukları ve neyi temsil ettikleri açısından bakmakta yarar var.

Düzensiz değiller

İlk bakışta, resim ve çizgilerin düzensiz ve karışık olduğu sanılıyor. Fakat dikkatle incelenince şekillerde bir iç düzenin olduğu anlaşılıyor.

Uzun çizgiler resimlerin üzerinden geçip gidiyor. Çünkü, çizgilerle anlatılmak istenenle, resimlerin anlamı birbirinden tamamen farklı.

Çölde hayvanlar

Nazca'da inceleme yapanlar en çok hayvan resimleri ile ilgileniyorlar. Bu resimler, güzellikleri ve mükemmelliklerinin yanı sıra, esrarlı bir çekiciliğe de sahipler.

Çölün sade görünümü ile hayvan resimleri arasında tam bir çelişki var. Çöllerde de hayvanlar yaşar, ama çöl denince insanın aklına önce hayvanlar gelmez. Ayrıca, bu hayvan resimlerinden bazıları öyle büyük çizilmişler ki, insan hayretini gizleyemiyor. Örneğin, bir sinekkuşu resmi geniş bir alanı kaplamış.

Bazı hayvanlar gerçek görüntülerine benzetilerek çizilmişler. Bazıları ise sanki modern resme benziyor. Bu da Nazcalıların hayal güçlerinin ne kadar kuvvetli olduğunu kanıtlıyor.

27 metre uzunluğundaki bir balina tasviri var ki, bunun neden çizildiği tam bir muamma. Çünkü balina çölde yaşamaz, ayrıca çölde yaşayan insanlar balinayı tanımaz.

Tepelerde insanlar

Nazca resimlerinin bir kısmı çöllerin dışında tepelere de çizilmiş. Yalnız bir farkla. Tepelerde hayvan resimleri yerine insan tasvirleri var.

İnsanları neden tepelere çizmişler? Birçok kişi hemen *"Havadan daha kolay görünmesi için"* diyecektir. Fakat bu cevap tatmin edici olmayacak. Çünkü Nazcalıların uçmayı bildikleri tam olarak kanıtlanmış sayılmaz.

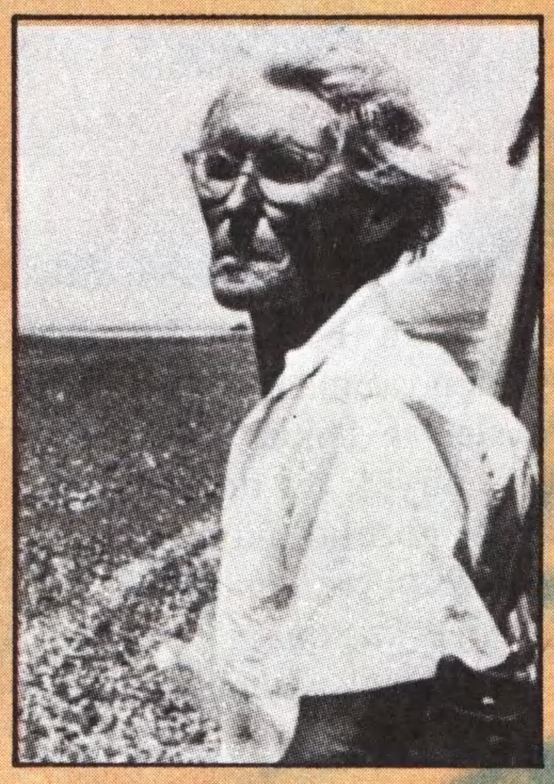

Ömrünün 30 yılını Nazca'da bulunan resim ve çizgileri araştırmaya adayan Maria Reiche (üstte).

Maria Reiche tarafından açığa çıkarılmış resmin üzerinde görülen sık çizgiler (altta).

Çölde bulunması mantık dışı olan balinaya benzer dev balık tasviri (en üstte).

Nazca kültürünün ikinci evresine ait katil balina motifiyle süslü bir kap (üstte).

Batı And Dağları'ndaki tepelerde başında taç bulunan insan tasviri (sağda).

3000 yıllık seramikler

Tepelerdeki resimlerin bir özelliği de çöldeki resimler kadar açık seçik görünmemeleri. Asırlar boyu yuvarlanan taşların bu resimleri bozduğu bir gerçek.

Aynı bölgede bulunan bazı seramiklerin üzerinde ise tepelere çizilmiş resimlerin kopyaları var. Başlarında taç bulunan insan tasvirleriyle süslü olan bu seramiklerin MÖ 1000 yıllarına ait oldukları hesaplandı.

Nazca'daki çizgi ve resimlerle ilgili bilgilerin bir kısmı bu bölgede yapılan kazılar sonucu elde edildi. Çıkarılan çanak ve çömlekler üzerinde, çöldekilere benzeyen resimler vardı.

Bunları inceleyen Kaliforniya Üniversitesi arkeologları, Nazca uygarlığının MÖ 400 ile MS 600 yılları arasında, gelişmiş bir dönem yaşadığını ileri sürdüler.

O dönemden kalan çanak ve çömleklerin ayrıca çok önemli bir özelliği daha vardı. Bunlar aynı dönemlerde başka bölgelerde bulunan benzerlerinden çok daha sağlam yapılmışlardı. Bu da, Nazcalıların gelecek kuşaklara mesaj aktarmak isteklerinin bir başka kanıtı olarak kabul edildi. Sanki Nazcalılar unutulmak istemiyorlardı...

Nazca'da sanat vardı

Seramik kaplar özenle boyanmıştı. Uzmanlara göre, boyalar maden filizlerinin su ya da bitki özleri ile karıştırılması sonucu elde edilmişti.

Nazcalıların 7 ana rengi bildikleri anlaşılıyor. Ayrıca, seramik kapların biçimlerinin değişmesi ve giderek güzelleşmesi dikkat çekiyor. Süsleme tekniğinin çok iyi bilindiği Nazca'da sanat vardı, sanatçılar vardı...

Seramikten çöl resimlerine

Çanak çömleklerin üzerine çizilenlerle çöldeki resimleri karşılaştıranlar bazı zorluklarla karşılaştılar.

Seramik üzerine ayrıntılı olarak çizilmiş sinekkuşuna gösterilen özen, Nazca çölündeki çizimde gösterilmemişti. Çöldeki resimler arasında seramiklere en çok benzeyen balina resmidir. Sanki her iki resim de aynı modelden ve aynı elden çıkmış gibidir.

Gizliliğe doğru

Nazca seramiklerindeki hayvan resimleri çöldekiler gibi çeşitlidir. Örümcekler, balıklar, pelikanlar, papağanlar, köpekbalıkları, foklar, sinekkuşları en fazla çizilen hayvan türleridir.

Bunlar daha çok Nazca uygarlığının ilk örneklerinde çizilmişlerdir. O dönemlerde sanatçıların üzerinde doğanın etkisi büyüktür.

Daha sonraki dönemlerde çizilen resimleri anlamak ise güçtür. Nazcalılar ifade etmek istediklerini artık gizleyerek çizmek yoluna gitmişlerdir. Bu gizlemenin ardında sanatın gelişmesi mi yatıyor, yoksa başka bir gerçek mi var, bilinmiyor...

İç içe geçen çizgi ve resimler

Nazca düzlüğündeki resim ve çizgilerin neyi temsil ettikleri kesin olarak anlaşılamadıkça araştırmacılar yeni teoriler ortaya atıyorlar.

Bazı resim ve çizgilerin üst üste çizilmiş olması üzerinde duruluyor. Ya çizgiler resimlerin üzerinden geçiyor, ya da bazı resimler bile bile çizgilerin üzerine yapılmış.

Bu durumu Nazca sanatının gelişmesine bağlayanlar var. Bir başka teoriye göre Nazca'da ortaya çıkan bir mücadelenin sonucu olarak resim ve çizgiler birbirlerine karıştırılmaya başlanmış. Fakat bu mücadelenin kimler arasında geçtiği konusuna uzmanlar bir açıklama getiremiyorlar.

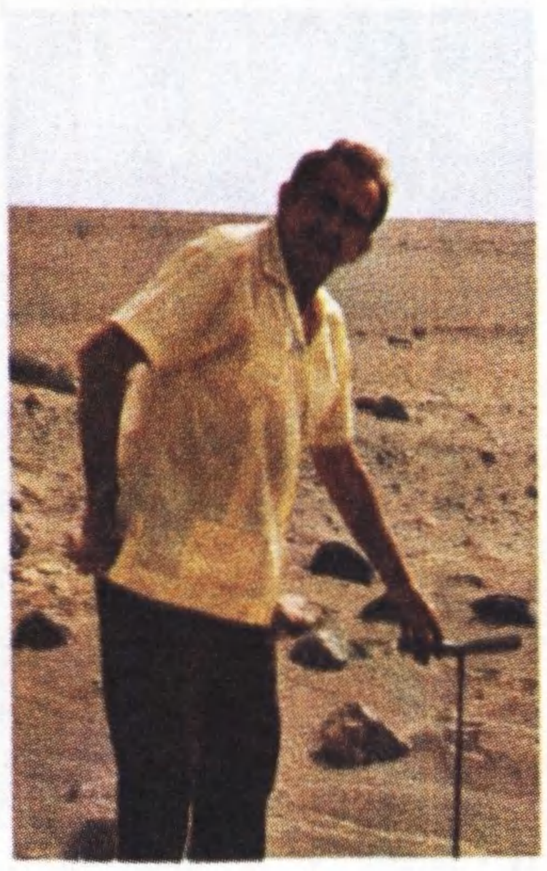

Nazca kültürünün üçüncü evresine ait, helezon motifiyle süslü bir kap (en üstte).

1929'dan beri Nazca ile ilgili birtakım bilgilere sahip bulunan İskoç Mühendis Duncan Masson (üstte).

"Nazca maymunu"nun kuyruğundaki şekil, araştırmacılara göre gökbilimi ile ilgili (sağda).

Mühendis Masson'un keşfi

İskoç Mühendis **Duncan Masson,** Alman Gökbilimci **Maria Reiche** gibi Nazca'da araştırma yapanlardan biriydi. Reiche'den önce Nazca'ya giden Masson'un, çöl üzerinde yaptığı çalışmalar sırasında maymun figürleri ilgisini çekti.

Neden maymun?

Nazca düzlüğündeki resimler arasında en garip olanı maymun resmidir. Kuyruğu ve cinsel organı normal bir maymuna benzemeyen bu resim için, uzmanlar eski Nazca'da cinselliğin bereket sembolü olduğunu öne sürdüler.

Maymunun kuyruğunu kutup çevresindeki yıldızların hareketlerine benzetenler oldu. Ayrıca maymun resminin "Büyükayı" adı verilen yıldız topluluğu ile ilgili olduğu ileri sürüldü.

Asıl garip olan yöne kimse açıklık getiremedi: Peru'da dün de maymun yaşamamıştı, bugün de yaşamaz...

Acaba Nazcalılar maymunu nereden buldular? Ve neden maymun resmine bu kadar özen gösterdiler?..

Kime mesaj bırakıldı?

Nazca'da çizilen bütün resimlerin özel anlamlar taşıdığını kabul eden araştırmacılar çoğunluktadır. Resim ve çizgilerin esrarlı hiçbir yanının bulunmadığını ileri sürenler de vardır. Bunlar Nazcalıların yeryüzünde kendilerine ait bir iz bırakma arzusundan söz etmişler, ama resim ve çizgilerin ne olduğunu açıklayamamışlardır.

Geometriyi biliyorlardı

30 yıl süre ile Nazca çizgi ve resimlerinin nasıl ve niçin yapıldıklarını araştıran Reiche'ye göre, Nazcalılar coğrafya ve matematiği iyi

Palpa ve Nazca arasındaki kurak vadinin üst kısmında yer alan, olağanüstü yoğunluktaki geometrik çöl işaretleri (eğriler, zikzaklar, ızgara şeklinde çizilmiş çizgiler ve helezonlar) (üstte).

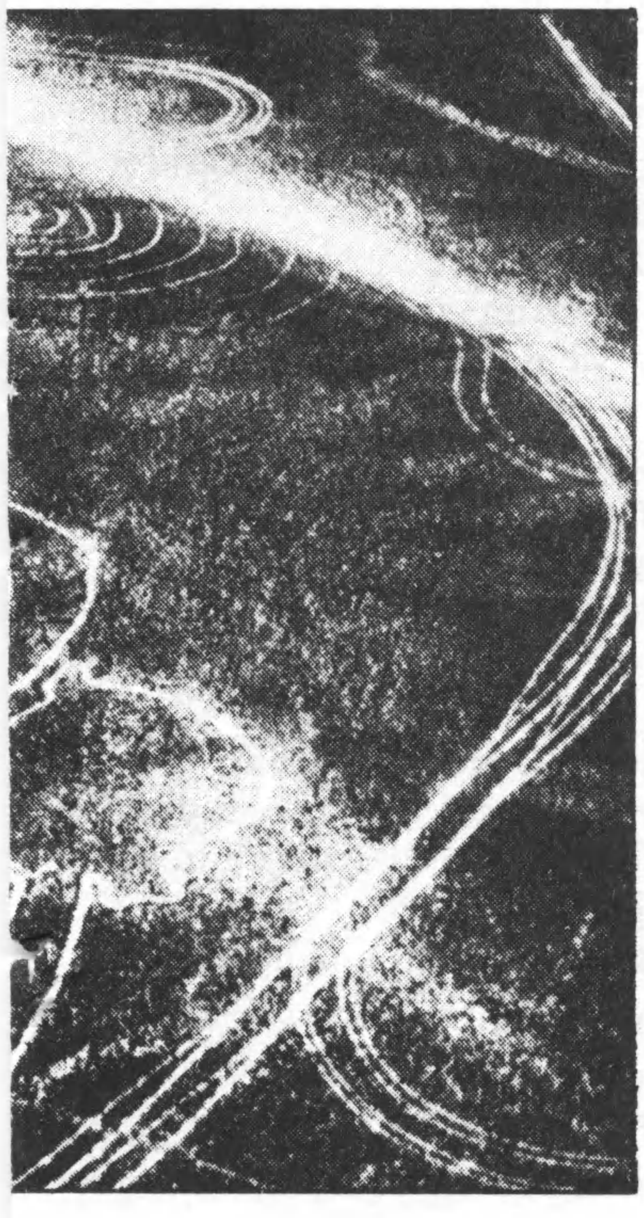

biliyorlardı. Resimler onların zihinsel gelişmeleri ve ulaştıkları bilgi seviyesi hakkında da bilgi veriyordu.

Reiche, havadan çekilmiş fotoğraflardan çizilen figürlerin bir dizi geometrik hesaplar sonucu planlanmış olduğu sonucuna vardı.

Ona göre, daireler ve yaylar, Nazcalıların geometrik bilgilere sahip olduklarının kesin kanıtıydı.

Gökbilim bilgileri

Maria Reiche, Nazcalıların, karmaşık ölçümlerde işaret olarak küçük taşlardan yararlandıklarını iddia etti. Ona göre, Nazcalılar insan vücudunun bazı bölümlerini (kol boyu, ayak boyu gibi) ölçü olarak kullanmışlardı. Reiche, çizimlerden elde edilen sayıların belirli ve düzenli zaman periyotlarını ifade ettiğini hesapladı. Bu zaman periyotlarının yıldızların ve gezegenlerin hareketlerinin periyotları olduğunu ileri sürdü. Eğer bu hesaplar doğruysa, Nazcalılar, gökbilim alanında da oldukça ileriydiler demektir.

Nazcalılardan İnkalara

Bugün, Nazcalıların değişmez bir ölçü birimine sahip oldukları düşüncesi hemen hemen kesinlik kazandı. İnkaların Nazcalılardan 7 asır sonra insan vücudundan alınmış ölçüleri kullandıkları belgelerle saptandı. Ancak bu birim bugüne kadar tam olarak tanımlanamadı. Maria Reiche bunun günümüzün ölçüleri ile 1.35 m olduğunu kabul ediyor. Reiche, Nazcalıların bu birimi, kenevirden yaptıkları bir ipi, kollarını göğüs hizasında iki yana açıp, yumruklarını sıkarak ölçtüklerini söylüyor.

Bilgisayar devrede

Bu ölçüler mantığa uygun mu? Uygunsa, Nazcalıların günümüz insanından daha kısa boylu olmaları gerekiyor. Nazca düzlüğündeki şekilleri çizen "Küçük" Nazcalıların bıraktıkları mesajları çözebilmek için uzmanlar bilgisayarları devreye soktular. Yapılan her ölçüm tek tek bilgisayara verilerek ortak yanlar araştırıldı. Alınan her sonuç, Nazca'nın esrarını çözmek yerine daha da derinleştiriyor.

Konu kapanmıyor

Nazca düzlüğü bulunduğundan beri insanlığı uğraştırıyor. Fakat insanoğlu, kafasını taktı bir kere! Kolaylıkla peşini bırakacağa da benzemiyor.

Nazca bilgilerinin bilgisayar sonuçları. Sayfa 204'te.

Fransa Savunma Bakanı: "Uçandairelere inanıyoruz..

Bazı bilim adamları, uçandairelerin esrarını çözmeye çalışıyorlar. Radar yardımıyla tespit edilen cisimler, bilim adamlarına çözüm için en yararlı olanları... Aşağıda anlatılan iki olaydan birincisi, İtalya'nın Torino kentinde, Caselle Havaalanı'nda geçti. Radar yardımıyla tespit edilen olaylar arasında, en iyi belgelendirilenlerden biridir. İkinci gözlem, Bedfordshire'da, Ivinghoe'da gerçekleşti. Olayın yalnız tek tanığı olmakla birlikte, başından geçenlerden sonra, neredeyse korkudan ölmek üzere olan şahidin anlattıklarına uzmanlar kesinlikle inandıklarını söylediler.

1973-1974 kışı boyunca, 5 ay süreyle çok önemli uçandaire haberleri yayınlandı. 1973 Kasım'ının son günü, bomba gibi bir haber duyuldu: Torino'da uçandaire görüldü. Haber, Fransız Radyosu **France-Inter**'in önde gelen muhabirlerinden **Jean-Claude Bourret**'nin de dikkatini çekti. Bourret, uçandaireler hakkında, bir dizi radyo programı hazırladı.

1962'de geçen Ivinghoe olayının etkileri diğer uçandaire olaylarına benziyor: Elektromanyetik etki nedeniyle olay sırasında çeşitli elektrikli ve mekanik araçlar, otomobil radyoları çalışmayarak olaya tanık olanları şaşkına çevirdiler.

"Ansızın sıçrayıp kayboldu"

Radar gözlemi:
Caselle Havaalanı
Torino, İtalya,
30 Kasım 1973

30 Kasım 1973'te uçuşunu tamamlayan **Riccardo Marano, Piper Navajo**'sunu (tek kişilik uçak) Caselle Havaalanı'na indirmeye hazırlanıyordu. Kontrol kulesi, ineceği pistin tam üzerinde, 1.200 m yukarıda, anlaşılamayan bir cisim olduğunu bildirdi. Cisim, kulenin radarında tespit edilmişti. Marano'ya, cisme yaklaşıp ne olduğuna bakması için tekrar yükselme izni verildi. Bu sırada cisim, Suza Vadisi'ne doğru gidiyordu. Marano hemen rotasını değiştirerek o tarafa doğru yöneldi. Aynı anda kontrol kulesi, hedefin aniden kaybolduğunu bildirdi. Cisim artık radar ekranında görünmüyordu.

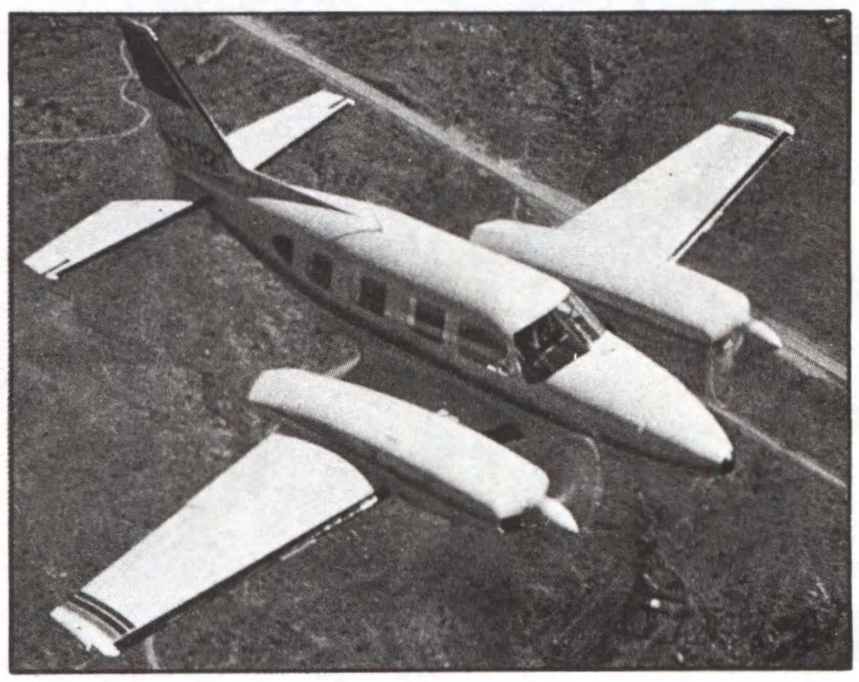

Tam bu sırada, Marano başka bir uçaktan mesaj aldı: Uçandaire uçağın arkasında, 3.600 m yükseklikteydi. Marano 3.000 m yükseklikte uçuyordu. Hemen geri döndü ve göz kamaştırıcı parlaklıkta bir küreyle burun burna geldi. Cisim, gökkuşağı gibi 7 renk yayıyordu. Marano uçandaireye yaklaşırken olanları şöyle anlattı: *"Uçarken görülmemiş bir hızla yön değiştiriyor, kâh yana, kâh ileri doğru ani sıçramalarla yok olup gidiyordu."* Bir ara avantajlı bir durum elde eden Marano, tam altındaki cisme doğru ansızın dalışa geçti. Saatteki hızı 400 km kadardı. Ama uçandaireye yetişemedi. Kovalamaktan vazgeçtiğinde, güneye doğru giden uçandairenin hızı yaklaşık saatte 900 km civarındaydı.

İki ayrı pilot daha cismin varlığını onayladı. Bunlardan Kaptan Pilot **Tranquillo,** İtalya Hava Yolları'na ait bir DC-9'la havalanmak üzereyken, Kaptan Pilot **Mezzalani** ise bir başka DC-9'la Paris seferinden dönerken cismi görmüşlerdi. Kaptan Tranquillo "ışıklar saçan parlak bir cismin" yolunun tam üzerinde durduğunu ve yaklaşmaya cesaret edemediğini bildirdi.

Kaptan Mezzalani ise piste inerken, büyük ve parlak bir cisim gördüğünü söyledi. Cisim, bir yıldız ya da uydu kadar parlak değildi.

Olayın, en azından bu kişiler kadar güvenilir bir başka tanığı daha var: Caselle Askeri Havaalanı'nda görevli Kaptan Pilot Albay **Rustichelli.** Uçandaireyi radar ekranında gören Albay, sonra *"Ekranda bir uçak gibi parlayan madeni bir cisimdi"* dedi. DC-9'larınki gibi radar sinyalleri veriyordu. Albay cismin bir yıldız gibi göründüğünü, radarla tespit ettiği sırada bir süre havada hareket etmeden durduğunu söyledi. Cisim, daha sonra batıya doğru hızla gitti ve kayboldu.

Herkesin aynı cismi görüp görmediği bilinmiyor. Ama işin en ilginç yanı, yukarıda anlatılan olayların, aynı gün akşamüzeri saat

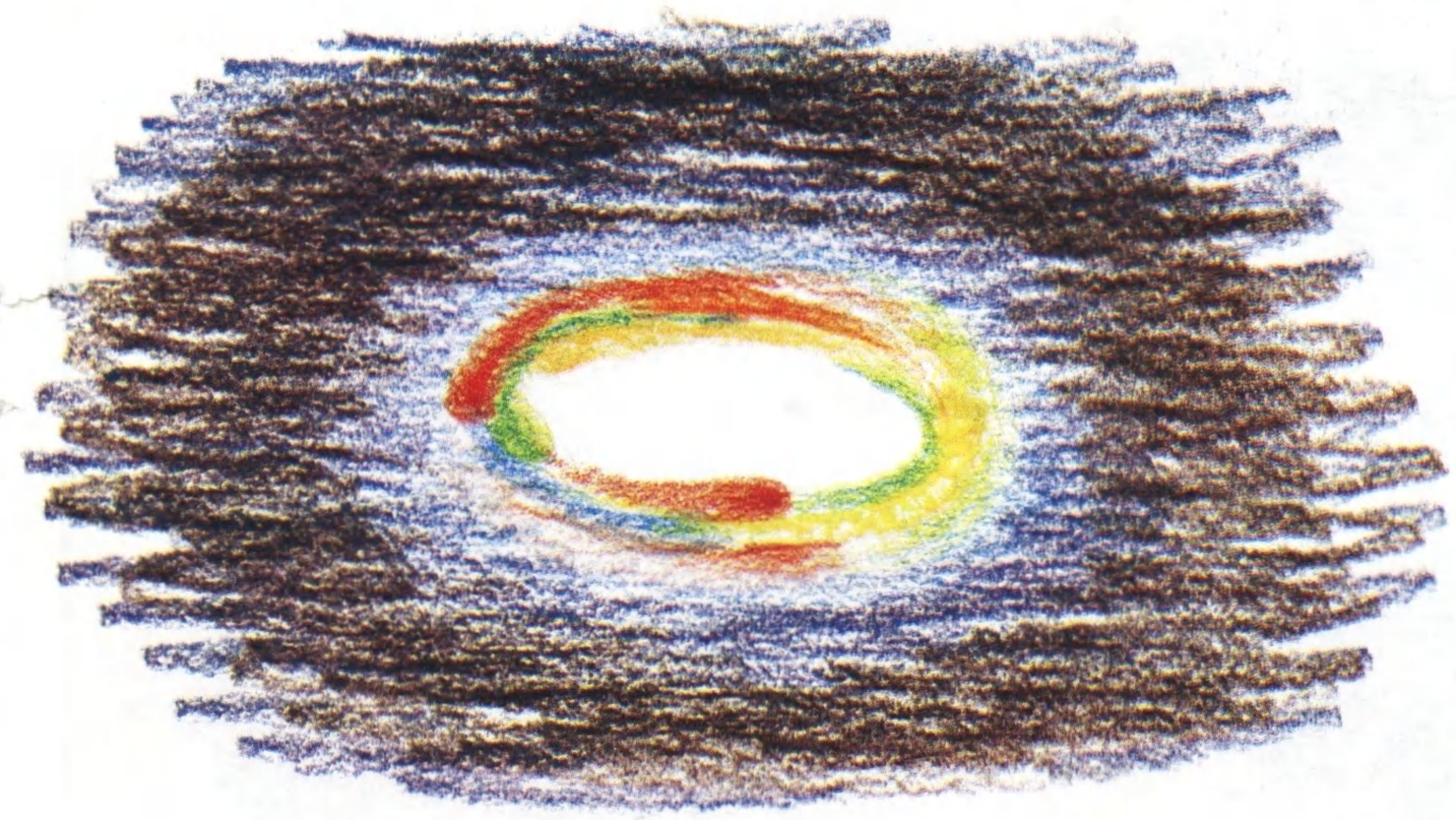

5 dolaylarında meydana gelmesidir. Olayın bir başka tanığı, amatör fotoğrafçı **Franco Contin**'dir. Gökyüzünde son derece parlak bir cisim gören Contin, önce bir yıldız olabileceğini düşündü. Ama cismin hareket ettiğini görünce, bunun başka bir şey olduğunu anladı. Bu, olağanüstü ışıklar yayan bir küreydi. Önceleri beyazken, birdenbire koyu turuncu renge dönüşüyordu. Contin, hemen makinesini hazırlayarak toplam 8 fotoğraf çekti. Fotoğraflarda oval biçimli, parlak ışıklar yayan, büyük bir cismin varlığı saptandı.

Torino olayı gerçekten çok önemliydi. Yalnız dünyadaki uçandaire olaylarını duyuran bültenlerde yer almakla kalmadı, aynı zamanda önemli iki kişinin de dikkatini çekti. Bu kişilerden biri, ORTF'nin (Fransız Radyo Televizyon Kurumu) önemli muhabirlerinden Jean-Claude Bourret 'dir. Torino olayı üzerine, sadece uçandaire araştırmalarına ayrılan 39 program yaptı. Program serisi Ocak 1973-Mart 1974 arası radyodan yayınlandı.

Torino olaylarının ilgisini çektiği ikinci kişi, zamanın Fransa Savunma Bakanı Robert Galley'dir. Bourret, Bakan'la uçandaireler üzerine çok ilginç bir görüşme yaptı. Bu görüşme, Bourret'nin 21 Şubat 1974'teki radyo programında yayınlandı.

Görüşme, uçandairelerle ilgili bilim adamları açısından büyük önem taşımaktadır. Savunma Bakanı, yalnızca uçandairelerin varlığına inanmakla kalmadıklarını, bu konuda ciddi çalışmalar yaptıklarını söyledi. Hükümet tarafından bakanlığına bağlı olarak kurulan gizli bir servis, 1954'ten beri bu konu üzerinde çalışıyordu. Galley, uçandaire olgusunun çok yönlü oluşu üzerinde durarak, projenin yürürlüğe konduğu ilk günlerde bizzat uçandaire gören çok sayıda kişiden ve hava kuvvetlerinden gelen, ciltler dolusu rapor okuduğunu söyledi. Bakan'a göre; genel olarak raporlarda anlatılanların taşıdığı benzerlik, kesinlikle olağandışıydı. Fransa'daki uçandaire araştırmaları, 1970'ten beri *Centre National d'Etudes Spatiales* (Ulusal Uzay Araştırmaları Merkezi) tarafından yürütülmektedir. Hava kuvvetleriyle jandarma karakollarından gelen raporlar bu kuruluşta toplanır. Uçandairelerle ilgili Fransız grubunun uluslararası askeri kuruluşlarla ilişkisi yoktur.

Galley'in şu sözleri oldukça ilginçtir: *"Elbette anlayamadığımız ve bugünkü bilgilerimizle açıklayamadığımız şeyler var. Açıkça söylemek gerekirse, bugün gerçekten bazı şeyler vardır ve biz bunları açıklayamamaktayız. Ya da başka bir deyişle, yanlı biçimde açıklamaktayız."*

France-Soir, Le Parisien Liberè, L'Aurore ve **Le Figaro** gibi Fransa'nın büyük gazete ve dergileri, bu görüşmeye geniş yer verdiler. Almanya, İspanya, İsveç, İtalya, Brezilya ve Amerika'da çeşitli yayın organları haberi duyurdular. Ama ne İngiliz basınında, ne de radyo ve televizyonunda bu habere yer verilmedi. Jean-Claude Bourret'nin **Evrendeki Çatlak** adlı kitabını İngilizceye çeviren **Gordon Creighton,** bir türlü BBC'yi ikna edip, bakanın bu demecinin radyo bilim programlarında yer almasını sağlayamadığını belirtiyor. İngiliz yayın organlarının uçandaire haberlerine karşı böylesine vurdumduymaz olmaları, üst makamların baskısından kaynaklanıyor olabilir. Creighton alaylı bir dille, İngiltere'deki baskı yöntemlerinin ABD' dekilere hiç benzemediğini söylüyor: *"İngiltere'de, bu gülünç ve hiç de hoş olmayan yöntem, daha zekice ve geliştirilmiş biçimde uygulanıyor. Bazen, ciddi gibi görünen bir uçandaire haberini veren gazeteye, bu haberden hoşlanılmadığını belirten esrarlı telefonlar geliyor."*

Doğal olarak üst makamların bu tutumu sonucunda Britanya'da uçandaireler üzerine pek az bilimsel çalışma yapılıyor. Belki de bugüne kadar meydana gelen ve yetkililerin duyulmasını engelledikleri pek çok uçandaire olayı var.

Televizyon muhabiri Jean-Claude Bourret, Fransa Savunma Bakanı Robert Galley, uçandaireler konusunu konuşurlarken (21 Şubat, 1974) (altta).

"Ayın çevresindeki hale gibi"

İkinci derece yaklaşma: Ivinghoe, Bedfordshire, İngiltere, 9 Şubat 1962

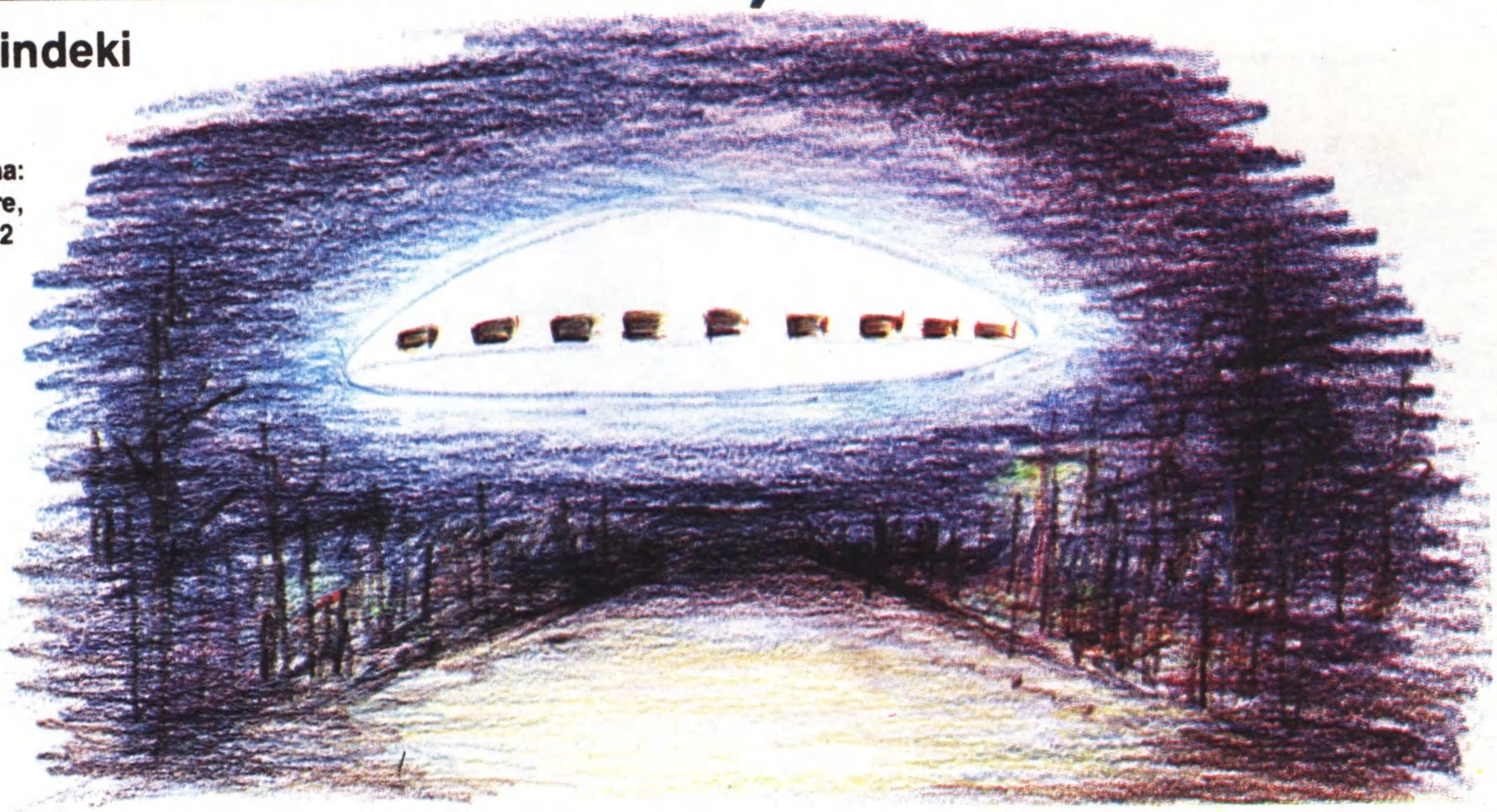

Ronald Wildman, Vauxhall Motor Şirketi'nde çalışan bir şoförü. 9 Şubat 1962 günü sabah saat 03.00'te, yeni bir otomobili fabrikadan Swansea'ye götürmek için, Luton'daki evinden yola çıktı. Dunstable'ı geçti, Ivinghoe yolunda ilerlemeye başladı. Tringford kavşağına yaklaştığı sırada ilerde, yolun tam üzerinde oval biçimli bir cisim gördü. Bu, üzerinde eşit aralıkla çepeçevre siyah lekeler bulunan beyaz bir cisimdi. Yolun 6-10 m üzerinde havada duruyordu. En az 12 m genişliğindeydi. Wildman, otomobilini hızla cisme doğru sürdü. Ama 18 m kala otomobilin motoru teklemeye başladı. Hızı saatte 30 km kadar düşmüştü. Hızlanmak için gaza bastıysa da, bunun yararı olmadı. Sanki motor donmuş gibiydi. Bu arada farlarının söndüğünü fark etti. 180 m kadar yokuş aşağı inerek cismi takip etti. Uçandaire, 6 m ilerde birden havada durdu.

Bu sırada cismi çepeçevre kuşatan beyaz bir ışık görüldü. Wildman sonradan bunu, *"sisli havalarda ayın çevresinde görünen haleye benziyordu"* diye tarif etti. Uçandaire sağa doğru zikzaklar çizerek büyük bir hızla uzaklaştı. Giderken ağaçların tepesinden kopardığı donmuş yaprak parçaları arabanın ön camı üzerine düştü.

Wildman, bu görüşmede, yola çıktığı sırada cismin farlardan gelen ışığı yansıttığını söyledi. Uzmanlar, bundan cismin madeni bir yapıda olduğunu varsayıyorlar. Uçandaire kaybolduktan sonra otomobilin motoru yine eskisi gibi normal çalışmaya başladı. Olayın tek görgü tanığı müthiş bir paniğe kapılarak otomobilini son hızla Aylesbury'ye doğru sürdü. Panik içinde karakola giderek, başına gelenleri anlattı. Polis raporlarında adamın karakola panik halinde geldiği yazılıdır.

Yalnızca bir kişinin tanık olduğu olayların doğruluğu tamamen görgü şahidinin güvenilir olup olmadığına bağlıdır. Üç uzman; Wildman'ın raporunu incelediler. Adamın doğru söylediğine kesinlikle emin olduktan sonra, tanık olduğu olayın gerçek olduğuna inandılar.

Televizyon, araba radyoları ya da farları gibi elektrikli araçların normal çalışmaması, uçandaire olaylarında sık rastlanan bir durumdur. Buna, hava direncini azaltmak için uçandaire yüzeyinde yaratılan elektromanyetik bir alanın neden olduğu sanılıyor. Sebebi ne olursa olsun, bu olgu, uçandaire olaylarının en ürkütücü yanlarından biri sayılmaktadır.

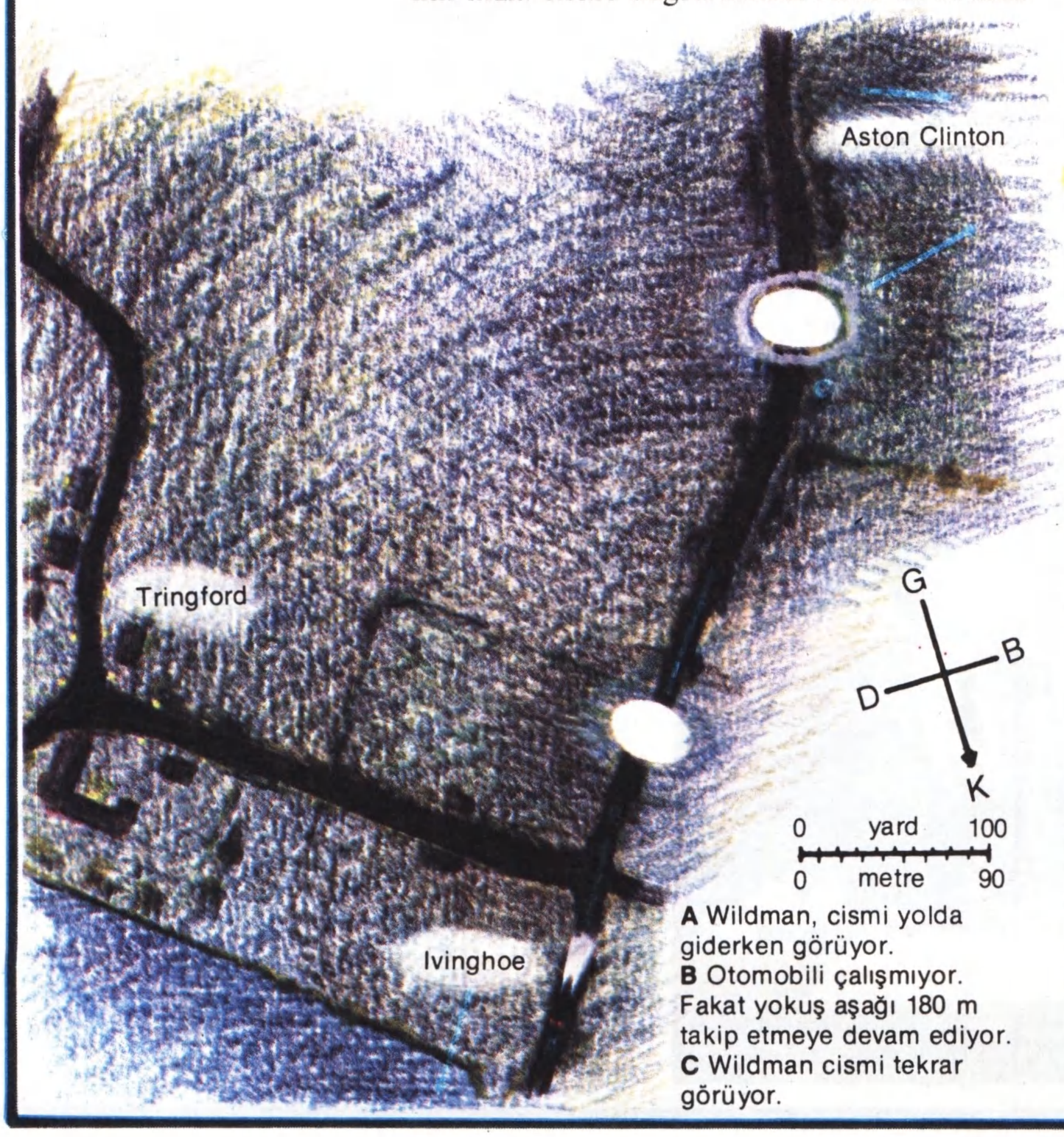

A Wildman, cismi yolda giderken görüyor.
B Otomobili çalışmıyor. Fakat yokuş aşağı 180 m takip etmeye devam ediyor.
C Wildman cismi tekrar görüyor.